

ΑΠΟΘΗΚΗ
 ΤΩΝ
 ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΡΟΔΙΕΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ὑπὸ

ΙΑΚΩΒΟΥ Γ. ΠΙΤΖΙΠΙΟΥ.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

1848.

ΕΝ ΣΥΡΩ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ.

1848.

Ἀναγκαῖαι πληροφορίες.

Ἡ Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων καὶ Τερπνῶν Γνώσεων ἐκδίδεται περιοδικῶς ἀνά ἓν φυλλάδιον κατὰ μῆνα· ἕκαστον δὲ φυλλάδιον ἐμπεριέχει 24 σελίδας εἰς 4^ο καὶ τέσσαρας ἢ πέντε λαμπρὰς Εἰκονογραφίας.

Ἡ συνδρομὴ εἶναι δριστικῶς προπληρωτέα, καὶ γίνεται ταυτοχρόνως μὲ τὴν πρώτην παραλαβὴν τοῦ φυλλαδίου προσδιορίζεται δὲ ὡς ἀκολούθως.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς δραχμάς.	10
Διὰ τοὺς ἐν Ῥωσίᾳ εἰς Ρούβλια ἀργυρᾶ.	5
Διὰ τοὺς ἐν Μολδοβλαχίᾳ εἰς ἓν Ὁλανδικὸν φλωρίον.	1
Διὰ τοὺς ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τῆς Εὐρώπης καὶ Τουρκίας εἰς δραχμάς.	11

Συμπεριλαμβάνονται δὲ εἰς τὰς συνδρομὰς ταύτας καὶ τὰ μέχρι τῶν συνόρων ἐκάστου τύπου ταχυδρομικὰ ἔξοδα τῶν φυλλαδίων.

Ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς γίνεται παρὰ τοῖς Κ. Κ. ἐπιστάταις τῶν συνδρομῶν, δι' ὧν θέλει πέμπεσθαι πρὸς τοὺς πληρόσαντας καὶ τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἐκδότου, καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Διευθύνσεως.

Εἰδοποιῶνται πρὸς τούτους οἱ θέλοντες νὰ καταγραφῶσι συνδρομηταί.

Α'. Ὅτι ὑπάρχουσι μόνον δύο ἐποχαὶ ἐνάρξεις συνδρομῆς· δηλαδὴ ἡ ἀ. Ἰαννουαρίου καὶ ἡ ἀ. Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Β'. Ὅτι ἐπομένως οἱ καταγραφόμενοι ἐντὸς τῆς μιᾶς τῶν δύο ἑξαμηνιῶν, ἐννοοῦνται συνδρομηταί ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς τρεχούσης ἐκείνης ἑξαμηνίας, καὶ λαμβάνουσιν ὅλα τὰ φυλλάδια αὐτῆς.

Γ'. Ὅτι ὅσοι τῶν εἰς τὸ ἔξῃς καταγραφόμενων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀρχηται ἡ συνδρομὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τῆς Ἀποθήκης, ὀφείλουσι νὰ φανερόνωσι τοῦτο ῥητῶς, πρὸς ὁδηγίαν τῆς Διευθύνσεως εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀναλογούντων αὐτοῖς φυλλαδίων.

Δ'. Ὅτι ἑξαμηνιαία συνδρομὴ δὲν εἶναι δεκτὴ πρὸς ἀποφυγὴν συγχίσεως τοῦ λογιστικοῦ ὡς πρὸς τοιαύτας μικρὰς ποσότητας.

Ἐν Σύρῳ τὴν ἀ. Ἰαννουαρίου 1848.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΙΑΚΩΒΟΣ Γ. ΠΗΤΖΙΠΙΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων καὶ Τερπνῶν Γνώσεων εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ ὑποσημομένου κηρύττονται ὡς νόθα καὶ κτηνώδη διὰ τοῦ νόμου δὲ ἀντίτυπα δὲν φέρουσιν τὴν κάτωθεν ὑπογραφήν του.

ἘΝ ΣΥΡῶ τὴν ἀ. Ἰαννουαρίου 1848.

Ἰακωβὸς Γ. Πητζίπιος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ὅταν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπεχειρήσαμεν νὰ συστήσωμεν πρῶτοι εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιοῦτου εἶδους περιοδικὸν Σύγγραμμα, ὁποῖον ἡ Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων καὶ Τερπνῶν Γνώσεων, δὲν ἐδιστασαμεν ποσῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, τὸ μὲν, ἐπεριδόμενοι εἰς τὰ διακεκριμένα φῶτα τῶν ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, οἵτινες εἶχον ὑποσχέσθαι τὴν εἰς τὸ μέγα καὶ δύσκολον τοῦτο ἔργον διανοητικὴν αὐτῶν σύμπραξιν, τὸ δὲ, βέβαιον ὅτι, τὸ νοῆμον Ἑλληνικὸν κοινὸν θέλει ἐκτιμῆσαι καὶ ἀποδεχθῆαι προσηκόντως τοιοῦτον διδακτικὸν Σύγγραμμα, ἐξ οὗ δύναται νὰ ἐξαντλή ἐκάστοτε ποικίλας ἠθικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἀληθῶς σπουδαίας, ὠφελίμους καὶ τερπνάς.

Καὶ πραγματικῶς, ὅλοι οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμογενεῖς, καὶ πολλοὶ τῶν ἀλλοθινῶν, ἐδικαίωσαν τὴν ἰδέαν ἡμῶν διότι ἡ μὲν ζήτησις τοῦ Συγγράμματος κατήντησεν ἐπὶ τοσοῦτον πολυπληθῆς, ὥστε κατὰ τὸν Νοέμβριον μῆνα ἠναγκάσθημεν νὰ μετατυπώσωμεν τὰ ἤδη ἐξαντληθέντα πρῶτα φυλλάδια, ὅλα δὲ ἐν γένει αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες, καὶ πολλὰ τῶν ξένων, ἐξέφρασαν τὰς πλέον εὐχαρίστους δι' ἡμᾶς κρίσεις καὶ εὐφημίας· τὰ Βασιλικὰ δὲ Ὑπουργεῖα, καὶ μάλιστα τὸ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως, ἀναγνωρίσαντες τὴν δυναμένην νὰ προκύψῃ ἀπὸ τοιοῦτου Περιοδικοῦ Συγγράμματος εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὠφέλειαν, ηὐδόκησαν νὰ συστήσωσιν αὐτὸ εἰς πάντα πολίτην, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς μαθητάς, καὶ νὰ προσκαλέσωσι τὰς ὑπαλλήλους αὐτῶν ἀρχὰς εἰς τὸ νὰ ἐπιστατήσωσι τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους καταγραφὴν συνδρομητῶν, καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου τούτου.

Ἰερὸν δὲ χρέος νομίζοντες νὰ ἐκφράσωμεν ἐνταῦθα τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην τὸσον πρὸς τὰ Σεβαστά Ὑπουργεῖα, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς Κυρίους Συντάκτας τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξένων ἐφημερίδων, καὶ ἰδίως πρὸς τοὺς Κυρίους Συγγραφεῖς τῆς Ἀποθήκης, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τὴν τοιαύτην ἐπιτυχίαν ἡμῶν, διαβεβαιοῦμεν πάντας ὅτι, ἐνθαῤῥυνόμενοι ὑπὸ τοσοῦτον αἰσίων οἰωνῶν, θέλομεν καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ προάξωμεν τὸ Σύγγραμμα τοῦτο εἰς τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν.

Κρίνομεν δὲ κατάλληλον καὶ ἀναγκαῖον πρὸς γνώσιν τοῦ κοινῶν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα τὸσον τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων Συγγραφέων τῆς Ἀποθήκης, ὅσον καὶ τὰς περὶ αὐτῆς ἐγκυκλίους τῶν Βασιλικῶν Ὑπουργείων, τοῦ Γενικοῦ ἐπὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Διευθυντηρίου καὶ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης

Ἐν Σύρῳ τὴν ἀ. Ἰαννουαρίου 1848.

ΙΑΚΩΒΟΣ Γ. ΠΗΤΖΙΠΙΟΣ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ.

ΑΙΜΙΑΝ (Γεώργιος) Γεωρυσιαστής.

ΑΣΩΠΙΟΣ (Κωνσταντίνος) Καθηγητής τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΒΑΜΒΑΣ (Νεόφυτος) Καθηγητής τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΒΕΝΘΥΛΟΣ (Ἰωάννης) Καθηγητής τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΒΟΥΡΗΣ (Κωνσταντίνος) Καθηγητής τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ (Γεώργιος) Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Β. Γυμνασίου.

ΚΑΣΤΟΡΧΗΣ (Καλλίνικος) Γενικός ἱεροκέρυξ τοῦ Κράτους.

ΚΟΚΚΩΝΗΣ (Ἰωάννης) Διευθυντής τοῦ Διδασκαλείου καὶ τῶν δημοτικῶν Σχολείων τοῦ κράτους.

ΚΟΝΤΟΓΩΝΗΣ (Κωνσταντίνος) Καθηγητής τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ (Ξαβέριος) Καθηγητής τῆς Χημείας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΜΑΜΟΥΚΑΣ (Ἀνδρέας) Σύμβουλος τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δ. Ἐκπ. Β. Ὑπουργείου.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΔΙΒΑΔΙΕΥΣ (Ἰωάννης) Καθηγ. τῆς Ἰατρικῆς ὕλης καὶ τῆς Ὑγιεινῆς ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπ.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (Σοφοκλής) Ἴατρος.

ΠΙΤΑΚΗΣ (Κυριακός) Γενικός Ἐφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων.

ΠΛΑΤΥΣ (Κωνσταντίνος) Δικηγόρος Ἀθηνῶν.

ΠΟΤΑΗΣ (Μιχαὴλ) Δικηγόρος Ἀθηνῶν.

ΠΡΙΝΑΡΙΗΣ (Γεώργιος) Καθηγητής τῆς Γενικῆς Νοσολογίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΡΑΓΚΑΒΗΣ (Ἀλέξανδρος Ρ.) Καθηγητής τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΡΑΛΛΗΣ (Γεώργιος) Καθηγητής τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΡΕΖΕΡ (Βερνάρδος) Ἀρχίατρος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος.

ΣΧΙΝΑΣ (Κωνσταντίνος Δ.) Καθηγητής τῆς Γενικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ὁθ. Πανεπιστημίῳ.

ΤΗΠΑΛΛΟΣ ΚΟΖΑΚΗΣ (Γεώργιος) Γενικός Ἐφορος τῆς Δημοσίου Βιβλιοθήκης.

ΤΖΟΡΜΠΑΝΤΖΟΓΛΟΥΣ (Κωνσταντίνος) πρῶην Καθηγητής τῆς Τουρκικῆς ἐν τῷ ἐν Πετρο-
πόλει Σχολείῳ τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν.

Ἐπίσης εἶναι δεκτὰ καὶ τὰ παρ' ἄλλων πλὴν τῶν Συγγραφέων πρὸς τὴν Διεύθυνσιν στελλόμενα ἄξια καταχωρή-
σεως φιλολογικὰ, ἐπιστημονικὰ καὶ ἄλλα ἄρθρα, ὅταν ταῦτα εἶναι σύμφωνα μὲ τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἀποθήκης, καὶ
δὲν ἐμπεριέχωσιν ἰδέας Πολιτικῆς, ἢ προσωπικῆς προσβολῆς.

Ἀριθμ. 8375.

Ἐγκύκλιος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐν Ἀθήναις
τῇ 20 Νοεμβρίου 1847.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς κατὰ τὸ Βασιλεῖον Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διδασκάλους.

Τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδόμενων βιβλίων ἡ ἀνάγνωσις αὐτὴ εὐκολοῦ ἀποβαίνει ἐξίσου εἰς πάντας διὰ τὸ
δυσπόριστον αὐτῶν, οὔτε ὠφέλιμος ἐνίοτε διὰ τῆς ὕλης ἢ τοῦ λόγου τὸ δυσνόητον. Τούναντιον δὲ τὰ
περιοδικὰ συγγράμματα, συγκαταβαίνοντα τρόπον τινὰ ἐκ διαλειμμάτων εἰς τῶν διαφόρων τάξεων
τῆς κοινωνίας τὰ περισπούδαστα καὶ συνειθέστατα ζητήματα, ἐξαπλοῦσι κατ' ὀλίγον τὰς γνώσεις ἐκεί-
νας, ὅσαι μάλιστα ἐφαρμόζονται εἰς τὰς βιωτικὰς χρείας, καὶ ἀνεπαισθήτως ἠθοποιοῦσι καὶ φωτίζουσιν
ἐνταυτῷ τὸν ἄνθρωπον.

Ὡς τοιοῦτον σύγγραμμα περιοδικὸν συνιστῶμεν, Κύριοι, τὴν Ἀποθήκην τῶν ὠφελίμων καὶ τερπνῶν
γνώσεων, ἐκδιδομένην ἐν Σύρῳ παρὰ τοῦ Κυρίου Ι. Πιτζιπίου, διότι καὶ ὕλην παντοδαπὴν περιέχει,
καὶ εἰς ὕψος γράφεται εὐληπτον καὶ σαφές. Διὰ ταῦτα προσκαλεῖσθε νὰ συστήσητε αὐτὸ εἰς ὅσους γνω-
ρίζετε πολίτας, καὶ ἰδιαίτερος εἰς τοὺς φιλομαθεστάτους τῶν μαθητῶν, εἰ ἐπιτοῖι πολλαχῶς δύναται
νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του.

Θέλετε δὲ πέμψει ἐν καιρῷ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν πρὸς ὁδηγίαν τοῦ
ἐκδότου, φροντίζοντες ἐνταυτῷ νὰ εἰσπράξηται καὶ τὴν συνδρομὴν.

Ἐπισυνάπτονται ἐνταῦθα καὶ τινες ἀγγελίαι τῆς ἐκδόσεως τοῦ προκειμένου συγγράμματος.

Ὁ Ὑπουργὸς Γ. ΓΑΡΑΚΗΣ.

Ἀριθ. 16864.

Ἐγκύκλιος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ.

Πρὸς ἅπαντας τοὺς Νομάρχας καὶ Ἐπαρχοὺς.

Σᾶς πέμπομεν ἐγκλειστον ἀγγελίαν περὶ τοῦ πρό μικροῦ ἐπιχειρηθέντος περιοδικοῦ συγγράμματος
Ἀποθήκη τῶν ὠφελίμων καὶ τερπνῶν Γνώσεων ἐπιγραφομένου.

Ὡς ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων τριῶν πρώτων φυλλαδίων τοῦ εἰρημένου συγγράμματος κρίνον-
τες περὶ τῆς ὠφελείας αὐτοῦ, δὲν δισταζόμεν νὰ συστήσωμεν αὐτὸ ὡς ἄξιον καὶ τῆς ὑμετέρας καὶ τῆς
τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν Συνδρομῆς.

Ἀθῆναι 27 Σεπτεμβρίου 1847.

Ὁ Ὑπουργὸς Ρ. ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Ἀριθ. 3849.

Ἐγκύκλιος

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ ἐπὶ τοῦ Βασιλικῶν Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείων
Πρὸς τοὺς Προξένους τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κοινοποιήσωμεν ἐν ὀπισθογράφῳ ἀναφορὰν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο
τοῦ Κυρίου Ἰακώβου Πιτζιπίου, ἐκδότου τοῦ εἰς Σύρον δημοσιευομένου Περιοδικοῦ Συγγράμματος
Ἡ Ἀποθήκη τῶν ὠφελίμων καὶ τερπνῶν Γνώσεων.

Ἀναγνωρίζοντες τὸ κοινωφελές αὐτοῦ, σᾶς συνιστῶμεν ἰδίως τὴν αἴτησιν τοῦ ἐκδότου, πεπεισμένοι
ὅτι θέλετε ἐνεργῆσαι πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἔργου τούτου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Νοεμβρίου 1847.

Ὁ Ὑπουργὸς Γ. ΓΑΡΑΚΗΣ.

ΣΑΣ ἐσωκλείομεν ἐγκύκλιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ἑπιτελεῖται, δι' ἧς συνιστᾶ εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν διδάσκοντας, τὸ ἐν Σύρῳ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν Σύγγραμμα ὑπὸ τοῦ Κ. Ι. Πιτιπίου, καὶ ἐπιγραφόμενον « Ἀποθήκη τῶν ὠφελίμων καὶ τερπνῶν γνώσεων » ὡς Σύγγραμμα ἀληθῶς τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ὡς τοιοῦτον δὲ, οὐ μόνον εἰς ὑμᾶς τοὺς περὶ τὴν προκαταρκτικὴν ἐκπαίδευσιν ἀσχολουμένους καθίσταται χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς ὑμῶν τοὺς ἐν τῷ συνδιδασκτικῷ ἑπιτελεῖται διδασκομένους· διότι καὶ οὗτοι, ἐκτὸς ἄλλων ὠφελίμων γνώσεων, δύνανται ν' ἀπαντήσωσι καὶ ἄλλας, σχέσιν ἐχούσας μὲ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα διδάσκονται. Διὰ ταῦτα συνιστῶμεν καὶ πρὸς ὑμᾶς τὸ περιοδικὸν τοῦτο Σύγγραμμα, καὶ σᾶς προσκαλοῦμεν νὰ ἐνεργήσητε, συμμορφούμενοι μὲ τὴν ἐγκλεισμένην ἐγκύκλιον, ὅσας δυνήθητε συνδρομὰς, καὶ πέμψητε πρὸς ἡμᾶς τὸν κατάλογον τῶν Συνδρομητῶν, διὰ νὰ διαβιβάσωμεν αὐτὸν πρὸς τὸν ἐκδότην. Τὴν δὲ ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ Συγγράμματος Δρ. 10. οὐσαν, εἰσπράττοντες ἐν καιρῷ, θέλετε παραδίδει εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν Ταχυδρομείων.

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς τοῦ Β. Διδασκαλείου καὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

ΙΩ. Η. ΚΟΚΚΩΝΗΣ.

ΣΑΣ ἀποστέλλομεν ἐπισυνημμένως εἰς τὴν παρούσαν μας ἐν ἀντίτυπον Ἀγγελίαν τοῦ Περιοδικοῦ Συγγράμματος « ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ » ἐπιθυμοῦντες νὰ καταβάλητε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως καταγραφῶσιν ἐν αὐτῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι συνδρομηταί.

Τοῦ Συγγράμματος τούτου τὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε τρία φυλλάδια ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως πρὸς τοὺς μέχρι τοῦδε καταγραφέντας συνδρομητὰς, πρὸς ὑμᾶς δὲ ἀποστέλλεται ἤδη ἐν σῶμα ὡς δῶρον τοῦ ἐκδότη, καὶ διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα πρὸς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ καταγραφῶσιν ἐν αὐτῇ.

Εἰς τὴν ἀγγελίαν βλέπετε ἤδη τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως καὶ τὰ περὶ συνδρομῆς, ἐκ δὲ τῶν φυλλαδίων τὴν ὅλην καὶ τὸ τερπνὸν τοῦ Συγγράμματος. Ἐχομεν διὰ τοῦτο πλήρη πεποίθησιν ὅτι, ἐκτιμῶντες τὴν ὁποίαν τὸ Σύγγραμμα τοῦτο παρέχει κοινὴν ὠφέλειαν, θέλετε τὸ συστήσει εἰς ὅλους τοὺς συμπολίτας σας. Ἐγκαίρως δὲ καὶ ὅσον ἔνεστι τάχιον θέλετε ἐπιστρέψῃτε τὰς ἀγγελίας μὲ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν πρὸς τὴν Γεν. Διεύθυνσιν, πρὸς δὲ τὸν Διευθυντὴν τοῦ ῥηθέντος Συγγράμματος, ἢ πρὸς τὸν Ἐπίτροπον αὐτοῦ, θέλετε κοινοποιεῖ ἐκάστοτε τοὺς κατόπι παρουσιασθησομένους συνδρομητὰς, καθὼς ἐπίσης θέλετε ἀποστέλλει τὰ χρήματα τῶν συνδρομῶν πρὸς τὸν ἴδιον Διευθυντὴν τοῦ ῥηθέντος Συγγράμματος, διαμένοντα εἰς Σύρον, καὶ ὅστις θέλει σᾶς ἐφοδιάσει μὲ ὁδηγίαν του περὶ πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν κλ.

Εν Ἀθήναις τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1847.

Ὁ Διευθυντὴς Γ. ΣΚΟΥΦΟΣ.

ΕΚ τῶν διαφόρων διδασκτικῶν περιοδικῶν Συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα πρὸς εὐχερεστέραν καὶ ταχύτεραν διάδοσιν τῶν φώτων παρήξεν ὁ προοδευτικὸς ἡμῶν αἰὼν, ἐκεῖνα θεωροῦνται δικαίως ὡς ἐπιτυχόντα μᾶλλον τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, ὅσα χρησιμεύουσι πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἠθικὴν τροφὴν μεγαλητέρας μερίδος τῆς κοινωνίας· τοιαῦτα δὲ εἶναι ἀναμφισβητήτως τὰ ἐμπεριέχοντα διαφόρους ἱστορικούς, ἐπιστημονικούς, βιομηχανικούς καὶ ἠθικούς γνώσεις, χρήσιμους εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν νεολαίαν.

Ἄλλ' ὅσον εἶναι ἀναντιρρήτος ἡ ἐκ τοιούτων διδασκτικῶν συγγραμμάτων προκύπτουσα ὠφέλεια, τόσον εἶναι ἐπιφοβὸς ἡ βλάβη, ἣτις δύναται νὰ ἐπισκῆψη εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκ τῆς ἀμεθοδίας, ἢ τῆς ἀπροσεξίας τῶν συντακτῶν αὐτῶν, ὁπόταν οὗτοι ἀντὶ νὰ παρουσιάζωσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐπωφελεῖ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ἀξιολίμητα ἔργα ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἠθικὰ διηγήματα δυνάμενα νὰ μορφώσωσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν νέων, καὶ χρήσιμους ἐπιστημονικούς καὶ βιομηχανικούς γνώσεις, τὰ πάντα συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα διὰ κανονικῆς ποιικιλίας καὶ κρίσεως, σκοτίζουσι τὸν νοῦν καὶ διαστρέφουσι τὴν καρδίαν μὲ φύρδην μίγδην ἐβριμέναν ἀκρίτους διηγήσεις καὶ περιγραφὰς, ἀκαταλλήλους καὶ πολλακίς ἀντιφασκούσας μὲ τὰ ἠθικὰ, τὴν θρησκείαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀναγινωσκόντων.

Μολοντοῦτο χρῆσασθαι νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν δημοσιευθέντων τοιούτων περιοδικῶν Συγγραμμάτων κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι περίπου ἔτη τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, ὅλα σχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον συντάσσονται ἐπὶ βάσεων τεινουσῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καλῆς τῶν παιδῶν ἀνατροφῆς, τὴν βελτίωσιν τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν μόρφωσιν εἰς τὰ κοινωνικὰ χρέη τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου· ἐναργῆς ἀπόδειξις τῆς προόδου τῆς ἀληθοῦς παιδείας, καὶ τῆς ὅσον οὐπω παντελοῦς ἐκλείψεως τῶν ἀργολόγων

ἢ κακοῦθων ἐκείνων συγγραφέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε πλημμυρήσει κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, καὶ οἵτινες ὑπῆρξαν εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιβλαβέστεροι τῶν ἀδολέσχων ἐκείνων σοφιστῶν καὶ ἡμιμαθῶν σχολαστικῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' ὅσον οὗτοι μὲν διέφθειρον τὰ ἠθικὰ τῶν νέων καὶ τοῦ λαοῦ διὰ κακοῦθων συγγραμμάτων, ὁπότε ἐκεῖνοι ἀποκαθιστῶντο μόνον γελοῖοι ἔνεκα τῆς μωρίας αὐτῶν.

Ἐπιχειρήσαντες λοιπὸν νὰ εἰσάξωμεν πρῶτοι εἰς τὸ ἔθνος τοιοῦτου εἶδους περιοδικὸν Σύγγραμμα, ἐλάβομεν ἐπομένως ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὸ νὰ ἐπιστήσωμεν συστηματικῶς ὅλην τὴν προσοχὴν ἡμῶν, καὶ νὰ προσπαθήσωμεν πάσαις δυνάμεσι ν' ἀποφύγωμεν καὶ μέχρι σκιάς τοὺς τοιούτους σκοπέλους καθ' ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς ΑΠΟΘΗΚΗΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Αἰσθανόμενοι δὲ ἐνταυτῷ ὅτι πρὸς ἐντελῆ ἀνάπτυξιν τοσοῦτων καὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν καὶ βιομηχανικῶν γνώσεων, ἀπαιτεῖται ἡ συνέργεια εἰδικῶν ἐξόχων ἱκανοτήτων, προσεκαλέσαμεν ὡς συμβοητοὺς τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου διακεκριμένους ἐπιστήμονας ἀνδρας ἐκ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους Ὁμογενῶν, οἵτινες εὐχαρίστως ἀνέλαβον τὴν σύνταξιν καὶ ἐκλογὴν διαφόρων εἰδικῶν ἄρθρων τοῦ Περιοδικοῦ τούτου ἡμῶν Συγγράμματος.

Ἀντικείμενα δὲ καὶ θέματα τῶν ἄρθρων τῆς ΑΠΟΘΗΚΗΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ θέλουσιν εἶσθαι τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Διάφοροι ἱστορικαὶ διηγήσεις, ἐξ ὧν οἱ ἀναγνώσται δύνανται νὰ μάθωσι ἀξιολογόντι συμβῶν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, τοῦ ὁποῦ ἡ γνώσις νὰ συντελεῖ πρὸς ἀνάπτυξιν ἐπωφελοῦς τινος κοινωνικῆς ἀληθείας.

Β'. Ἠθικὰ διηγήματα, τείνοντα πρὸς μόρφωσιν τῶν ἠθῶν τῶν παιδῶν, πρὸς βύθμισιν τῆς διαγωγῆς

τοῦ λαοῦ, καὶ διδασκαλίαν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων καὶ χρεῶν παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου.

Γ'. Βιογραφία τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων.

Δ'. Περιγραφή τῶν περιεργότερων, σπανιωτέρων, ἢ χρησιμωτέρων ζώων, πτηνῶν, ἑρπετῶν, ἰχθύων, φυτῶν, μετάλλων, ἀλάτων καὶ ἄλλων ὀρυκτῶν.

Ε'. Διάφοροι ἐπιστημονικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ γνώσεις καὶ ἀνακαλύψεις, χρήσιμοι εἰς πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀνθρώπους.

Σ'. Ἱστορικὴ καὶ Γεωγραφικὴ περιγραφή διαφόρων ξένων ἐθνῶν καὶ λαῶν.

Ζ'. Περιγραφή μνημνεῶν διαφορῶν ἐθνῶν.

Η'. Περιγραφή τῶν καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου ἐμπορικῶν πανηγύρεων, τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ τῆς καταγωγῆς καὶ χρήσεων αὐτῶν, καὶ ἔκθεσις τῶν ἐτησίων ἰσολογισμῶν τῆς κινήσεως τοῦ ἐμπορίου κατὰ τὰς κυριωτέρας ἐμπορικὰς πόλεις.

Θ'. Ἑλληνικὴ Φιλολογία ἀρχαία καὶ νεωτέρα.

Ι'. Κριτικὴ βιβλιογραφία, ἢ κοινοποίησις τῶν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἀπανταχοῦ ἐκδομένων βιβλίων, καὶ Φιλολογικὴ ἐπίκρισις τῆς ὕλης καὶ τοῦ λεκτικοῦ αὐτῶν.

ΙΑ'. Ποικίλα μαθήματα, ἐμπεριέχοντα τὰς γενικωτέρας γνώσεις τῶν Ἑγκυκλίων μαθημάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

ΙΒ'. Θεωρία περὶ τῶν γυναικῶν, τῶν ἰδιανοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐπιβροφῆς αὐτῶν εἰς τὴν κοινωνίαν.

ΙΓ'. Διάφοροι περιεργοὶ περιηγήσεις.

ΙΔ'. Διάφορα περιεργὰ φυσικὰ φαινόμενα.

ΙΕ'. Διάφορα ἠθικὰ ἀποφθέγματα καὶ γνωμικά.

ΙΣ'. Διάφορα ἀνέκδοτα ἠθικά, τερπνά, ἢ ἀστεῖα.

ΙΖ'. Διάφοροι μῦθοι καὶ παραβολαί.

Διὰ τὰ διατηρήσωμεν δὲ ἐνταυτῷ τὴν συνέχειαν καὶ τὴν ποιικιλίαν καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τοῦ Συγγράμματος τούτου, θέλομεν ἐκθέτει τὰ ἄρθρα ταῦτα τοιοῦτοτρόπως κινωτικῶς καὶ μεθοδικῶς μεταξὺ αὐτῶν ὥστε καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα συνέχεια καὶ σχέσις τῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἄρθρων νὰ διατηρῆται, καὶ ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴ ἀπαυδαῖ ἐκ τῆς κατὰ σειρὰν μονοτόσου ἀναγνώσεως ὁμοιογενῶν ἄρθρων.

Ἐν Σίρῳ τὴν α'. Ἰουλίου 1847.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς καὶ Ἐκδότης

ΙΑΚΩΒΟΣ Γ. ΠΙΤΖΗΙΟΣ.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ .

Ἐκ τῶν διαφορῶν διδακτικῶν περιοδικῶν Συγγραμμάτων, τὰ ὅποια πρὸς εὐχερεστέραν καὶ ταχυτέραν διάδοσιν τῶν φώτων παρήξεν ὁ προσδευτικὸς ἡμῶν αἰὼν, ἐκεῖνα θεωροῦνται δικαίως ὡς ἐπιτυχόντα μᾶλλον τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, ὅσα χρησιμεύουσι πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἠθικὴν τροπὴν μεγαλητέρας μερίδος τῆς κοινωνίας· τοιαῦτα δὲ εἶναι ἀναντιβήτητος τὰ ἐμπεριέχοντα διαφοροὺς ἱστορικὰς, ἐπιστημονικὰς, βιομηχανικὰς καὶ ἠθικὰς γνώσεις, χρησίμους εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν νεολαίαν.

Ἄλλ' ὅσον εἶναι ἀναντίβητος ἢ ἐκ τοιούτων διδακτικῶν συγγραμμάτων προκύπτουσα ὠφέλεια, τόσον εἶναι ἐπίφοβος ἢ βλάβη, ἥτις δύναται νὰ ἐπισκῆψῃ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκ τῆς ἀμεθοδίας, ἢ τῆς ἀπροσεξίας τῶν συντακτῶν αὐτῶν, ὅποταν οὗτοι ἀντὶ νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπιφελη ἀποσπάσματα ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ἀξιόμιμητα ἔργα ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἠθικὰ διηγήματα δυνάμενα νὰ μορφώσωσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν νέων, καὶ χρησίμους ἐπιστημονικὰς καὶ βιομηχανικὰς γνώσεις, τὰ πάντα συνδεόμενα πρὸς ἄλληλα διὰ κανονικῆς ποιικιλίας καὶ κρίσεως, σκοπιζουσι τὸν νοῦν καὶ διαστρέφουσι τὴν καρδίαν με φύρδην μίγδην ἐξομιμένους ἀκρίτους διηγήσεις καὶ περιγραφὰς, ἀκαταλλήλους καὶ πολλακίς ἀντιφασκούσας μετὰ ἑῶν, τὴν θρησκείαν καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἀναγινωσκόντων.

Μολοντοῦτο χρεωστοῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν δημοσιευθέντων τοιούτων περιοδικῶν Συγγραμμάτων κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι περίπου ἔτη τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, ὅλα σχεδὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συντάσσονται ἐπὶ βιάσεων τεινουσῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καλῆς τῶν παιδῶν ἀνατροφῆς, τὴν βελτίωσιν τῶν ἡθῶν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν μόρφωσιν εἰς τὰ κοινωνικά χρέη τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου· ἐναργῆς ἀπόδειξις τῆς προόδου τῆς ἀληθοῦς παιδείας, καὶ τῆς ὅσον οὐπω παντελοῦς ἐκλείψεως τῶν ἀργολόγων ἢ κακοῦθων ἐκείνων συγγραφέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε πλημμυρήσει κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, καὶ οἵτινες ὑπῆρξαν εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιβλαβέστεροι τῶν ἀδολέσχων ἐκείνων σοφιστῶν καὶ

ἡμιμαθῶν σχολαστικῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' ὅσον οὗτοι μὲν διέφθειρον τὰ ἥθη τῶν νέων καὶ τοῦ λαοῦ διὰ κακοῦθων συγγραμμάτων, ὁπότε ἐκείνοι ἀποκαθιζῶντο μόνον γελοῖοι ἕνεκα τῆς μωρίας αὐτῶν.

Ἐπιχειρήσαντες λοιπὸν νὰ εἰσάξωμεν πρῶτοι εἰς τὸ ἔθνος τοιοῦτου εἶδους περιοδικὸν Συγγραμματα, ἐλάβομεν ἐπομένως ὑπὸ σοβορὰν ἐποψίν τὸ νὰ ἐπιστήσωμεν συστηματικῶς ὅλην τὴν προσοχὴν ἡμῶν, καὶ νὰ προσπαθῶμεν πάσαις δυνάμεσι· ν' ἀποφύγωμεν καὶ μέχρι σκιδῆς τοὺς τοιοούτους σκοπέλους, καθ' ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς ΑἰΘΗΚΗΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Αἰσθανόμενοι δὲ ἐνταυτῷ ὅτι πρὸς ἐντελεῖ ἀναπτύξιν τοσοῦτων καὶ διαφορῶν ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν, καὶ βιομηχανικῶν γνώσεων, ἀπαιτεῖται ἡ συνέργεια εἰδικῶν ἐξύχων ἱκανοτήτων, προσεκαλέσαμεν ὡς συμβοητοὺς τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου διαφοροὺς διακεκριμένους ἐπιστήμονας ἀνδρας ἐκ τῶν ἐντὸς καὶ ἔκτος τοῦ κράτους Ὁμογενῶν, οἵτινες εὐχαρίστως ἀέλαβον τὴν σύνταξιν καὶ ἐκλογὴν διαφορῶν εἰδικῶν ἄρθρων τοῦ Περιοδικοῦ τούτου ἡμῶν Συγγράμματος.

Ἀντικείμενα δὲ καὶ θέματα τῶν ἄρθρων τῆς ΑἰΘΗΚΗΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ θέλουσι εἶσθαι τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Διάφοροι ἱστορικαὶ διηγήσεις, ἐξ ὧν οἱ ἀναγνώσται δύνανται νὰ μάθωσι ἀξιολόγοντι συμβάν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, τοῦ ὁποίου ἡ γνώσις νὰ συντείνῃ πρὸς ἀνάπτυξιν ἐπιφελοῦς τινος κοινωνικῆς ἀληθείας.

Β'. Ἠθικὰ διηγήματα, τείνοντα πρὸς μόρφωσιν τῶν ἡθῶν τῶν παιδῶν, πρὸς ρύθμισιν τῆς διαγωγῆς τοῦ λαοῦ, καὶ διδασκαλίαν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων καὶ χρεῶν παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου.

Γ'. Βιογραφία τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων.

Δ'. Περιγραφή τῶν περιεργότερων σπανιωτέρων ἢ χρησιμωτέρων ζώων, πτηνῶν, ἑρπετῶν, ἰχθύων, φυτῶν, μετάλλων, ἀλάτων καὶ ἄλλων ὀρυκτῶν.

Ε'. Διάφοροι ἐπιστημονικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ γνώσεις καὶ ἀνακαλύψεις, χρήσιμοι εἰς πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀνθρώπους.

ς'. Ιστορική και Γεωγραφική περιγραφή διαφορών ξένων ἔθνων και λαῶν.

Ζ'. Περιγραφή μνημείων διαφορών ἔθνων.

Η'. Περιγραφή τῶν καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου ἐμπορικῶν πανηγύρεων, τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ἐμπορευμάτων, και τῆς καταγωγῆς και χρήσεων αὐτῶν, και ἔκθεσις τῶν ἐτήσιων Ἰσολογιζμῶν τῆς κινήσεως τοῦ ἐμπορίου κατὰ τὰς κυριωτέρας ἐμπορικὰς πόλεις.

Θ'. Ἑλληνική Φιλολογία ἀρχαία και νεωτέρα.

Ι'. Ποικίλα μαθήματα, ἐμπεριέχοντα τὰς γενικωτέρας γνώσεις τῶν Ἑγκυκλίων μαθημάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν και τοῦ λαοῦ.

ΙΑ'. Θεωρία περὶ τῶν γυναικῶν τῶν διανοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τῆς ἀνατροφῆς και τῆς ἐπιβρόχης αὐτῶν εἰς τὴν κοινωνίαν.

ΙΒ'. Διάφοροι περίεργοι περιηγήσεις.

ΙΓ'. Διάφορα περίεργα φυσικὰ φαινόμενα.

ΙΔ'. Διάφορα ἠθικὰ ἀποφθέγματα και γνωμικά.

Διὰ νὰ διατηρήσωμεν δὲ ἐνταυτῷ τὴν συνέχειαν και τὴν ποικίλιαν καθ' ὅλην τὴν σειράν τοῦ Συγγράμματος τούτου, θέλομεν ἐκθέτει τὰ ἀρθρα ταῦτα τοιοιτοτρόπως κανονικῶς και μεθοδικῶς συνδεδεμένα μεταξύτων, ὥστε και ἡ πρὸς ἄλληλα συνέχεια και σχέσις τῶν τοῦ

αὐτοῦ εἰδους ἀρθρων νὰ διατηρῆται, και ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴν ἀπαυδᾷ ἐκ τῆς κατὰ σειράν μονοτόνου ἀναγνώσεως ὁμοιογενῶν ἀρθρων.

Ἡ ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ θέλει ἐκδίδεται περιοδικῶς ἀνά ἐν φυλλάδιον κατὰ μῆνα, ἕκαστον δὲ τούτων θέλει σύγκειται ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων, και περιέχει 16 σελίδας εἰς 4^{ον} στολισμένας μὲ τρεῖς ἢ τέσσαρας λαμπρὰς εἰκονογραφίας, ἀναφερομένας και ἐπεξηγούσας ἀκριβέστερον τὰ περιγραφόμενα ἀντικείμενα.

Εὐθὺς δ' ὅτε ἡ πείρα ἀποδείξασα, ὡς εἴμεθα βέβαιοι, εἰς τὸ Κοινόν, τὴν ἐκ τοιοῦτου Γενικοῦ περιοδικοῦ Συγγράμματος προκύπτουσαν μεγάλην ὠφέλειαν εἰς ὅλα τὰ μέλη πάσης κοινωνίας, πολλαπλασιάσθη ὡς ἐπόμενον τοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ, θέλομεν ἐπαυξήσει τὸν ὄγκον ἐκάστου φυλλαδίου ἀντὶ τῶν δύο, εἰς τρία τυπογραφικὰ φύλλα, ἀναλόγως δὲ και τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκονογραφιῶν, χωρὶς καμμίαν ἐπαύξησιν τῆς τιμῆς τοῦ Συγγράμματος, ἥτις προσδιωρίσθη ἅπαξ διὰ παντός εἰς δραχμὰς δέκα κατ' ἔτος.

Ἐν Σύρῳ τὴν 1 Ἰουλίου 1847.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς και Ἐκδότης.
ΙΑΚΩΒΟΣ Γ. ΠΙΤΖΙΠΙΟΣ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ιούλιος 1847.)

(Ἄριθ. 1.

Ο ΟΡΦΕΥΣ ΠΟΛΙΤΙΖΩΝ ΤΟΥΣ ΘΡΑΚΑΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ ΑΥΤΟΥ.

ΕΙΣ διάστημα ἤδη τριάκοντα καὶ δύο περίπου αἰώνων ἀναφέρεται μὲ σέβας καὶ θαυμασμὸν μεταξὺ ὄλων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα τοῦ Ὀρφέως, τοῦ ὁποῦ τὴν εὐκλείαν ἐφάνη σεβόμενος καὶ αὐτὸς ὁ πανθαμάκωρ Χρόνος μάλλον, ἢ παντὸς ἄλλου ἀρχαίου ὀνόματος. Ἄλλ' ὑπῆρξεν ἄρα γε οὗτος πραγματικὸν καὶ ἱστορικὸν πρόσωπον, ἢ μόνον τύπος, καὶ προσωποποίησις τῆς Μουσικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων; ὁ Ὀρφεύς, ὅστις ἐπολίτισε τοὺς Θράκας διὰ τοῦ ἄσματος αὐτοῦ, ὁ Ὀρφεύς, ὅστις καταβάς εἰς τὸν Ἄδην ἀνάγει ἐκεῖθεν τὴν Εὐριδίκην διὰ τῆς θείας δονήσεως τῆς Μουσικῆς, εἶναι ἄρα γε ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος Ὀρφεύς, ὁ συνοδεύσας τοὺς Ἀργοναύτας, ὅτε ἐξεστράτευσαν πρὸς ἀρπαγὴν τοῦ χρυσοῦ δέρατος; καὶ ὁ Ἀργοναύτης Ὀρφεύς εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς τῶν Ἱερῶν ὕμνων καὶ ὁ φιλόσοφος ἱερεὺς, παρὰ τοῦ ὁποῦ ὁμολογεῖ ὁ Πλάτων ὅτι παρέλαβε τὰς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἰδέας αὐτοῦ; Ἀδυνατοῦμεν νὰ λύσωμεν τοιαῦτα προβλήματα ἐρηνηθεύοντα σοφῶς μὲν, ἀλλὰ διαφόρως καὶ ἀσυμφώνως, ὑπὸ πολλῶν ὀνομαστῶν συγγραφέων λέγομεν ὅμως μετὰ ἀγχνίους τινὲς κριτικοῦ, ὅτι ἦν καὶ αἱ ἀνδραγαθίαι τοῦ Ὀρφέως ὁμοιάζουσι τὴν μυθώδη ἱστορίαν τῶν πρώτων αἰώνων τῆς Ἑλλάδος. περικαλυπτοῦσαν μὲ μυρία ποικίλα κο-

σημήματα και διαφορούς αλληγορίας τὴν ἀληθείαν τῶν ἰσο-
 ρικῶν συμβάντων, ὑπάρχει ὁμοίως πάντοτε μεταξύ ὄλων,
 ὅσα περὶ αὐτοῦ διηγούνται θάσις τις ἀληθείας· προσθέτο-
 μεν δὲ, ὅτι καὶ οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς πραγ-
 ματικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ὀρφέως, εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ὀ-
 μολογήσωσιν, ὅτι ὑπῆρξεν ἐν ἡ πολλὰ ἄτοια, τῶν ὁποίων
 ἡ θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ δύναμις ἐπὶ τῶν συγγενῶν
 αὐτῶν, ἀπεικονίσθη διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ μύθου εἰς τὸν Ὀρφέα
 ἀποδιδόμενων πράξεων. Τὴν πιθανωτέραν ταύτην ὑπόθε-
 σιν ἀκολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς, θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα τὰ
 κυριώτερα μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ συμβάντα, ὅσα παρὰ
 πάντων ἀποδίδονται εἰς τὸν Ὀρφέα.

Ὁ περιφημότερος τῶν μελωδῶν καὶ ποιητῶν τῆς Ἀρ-
 χαίας Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ὁ Ὀρφεύς, ὅστις
 δύναται προσέτι νὰ ὀνομασθῆ καὶ πρῶτος ἱερεὺς καὶ εἰση-
 γητὴς τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Θράκην. Ἠκμαζε δὲ ἐπὶ
 τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, ἤγον προ τῶν Τρωϊ-
 κῶν, καὶ συγγέεται μὲν ἴσως μὲ ἄλλον τινὰ Ὀρφέα Βοιω-
 τὸν, Ποιητὴν καὶ τοῦτον καὶ Μουσικόν, ἀκμάστατα περὶ τὰ
 1248 Π. Χ. ἀλλ' ὁ ἀκριθὴς χρόνος ἀμφοτέρων εἶναι ἀδη-
 λος, καὶ ἐκ τούτου ὁ Κικέρων ὑποπτεύει μὴ δὲν ὑπῆρξε
 πραγματικῶς ποτὲ ὁ θεὸς ἐκεῖνος Ὀρφεύς· ἄλλοι δὲ τι-
 νες ἱστορικοὶ, θεωροῦντες ὡς ἐπίθετον οἰκογενείας τὸ ὀ-
 νομα τοῦτο, ἀριθμοῦσι πέντε Ὀρφεῖς, τῶν ὁποίων ὄλων αἱ
 ἐνδοξαὶ πράξεις καὶ τὰ ἐξοχα προτερήματα ἀπεδόθησαν εἰς
 ἕνα μόνον. Ὅπως δὴ ποτε καὶ ἂν ἔχη, ὁ ἀπολειωθείς ἐκεῖ-
 νος μέγας Ὀρφεύς ἐνομιζέτο υἱὸς Οἰάχρου τοῦ Βασιλέως
 τῆς Θράκης καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους
 υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, πατὴρ δὲ τοῦ
 Μωσαίου καὶ μαθητὴς τοῦ Λίνου.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνας, θέλοντες νὰ ἐκφορέωσιν ἀκριβέ-
 στερον τὴν δεξιότητα τοῦ μελωδοῦ τούτου καὶ νὰ παρα-
 στήσωσιν ἐπαισητότερον τὸ υπερβάλλον τῆς τέχνης, διὰ
 τῆς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ ἐξημερώσῃ τὰ ἄγρια καὶ βάρβαρα
 ἦθη τῶν Θρακῶν, τοὺς ὁποίους τότε ἐδιοίκει, μετεχειρί-
 ζοντο τὴν ἐξῆς ὠραίαν ἀλληγορίαν. Ἐλεγον ὅτι, ἀσπολη-
 θεὶς ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ κρούειν τὴν κιθάραν, τὸ δῶρον τοῦτο
 τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἔμαθε τέλος νὰ διεγείρῃ
 ἐπὶ τοῦ ὄργανου τούτου ἤχους τοσοῦτον μελωδικούς, το-
 σοῦτον ἠναρμονίους, ὥστε καὶ οἱ βράχοι αὐτοὶ ἐκινουῦντο,
 τὰ ἀγριώτερα θηρία καὶ τὰ περίεξ πτηνὰ προστήρχοντο ἡ-
 μέρως εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, οἱ ἄνεμοι ἐκόπάζον διὰ νὰ τὸν
 ἀκροαθῶσι, καὶ οἱ ποταμοὶ ἔπαυον τὴν ῥοήν των.

Ὁ Ὀρφεύς συμμεθέξας τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας
 ὠφέλησε τοὺς συμπλωτῆρας του πολλαχῶς, ἐπειδὴ τοὺς
 ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον τῶν Σειρήνων μελωδίαν, κρούων
 ἐντόνως τὴν λύραν του, καὶ ἐμποδίζων αὐτοὺς τοῦ νὰ δι-

ῶσι προσοχὴν καὶ ἀκρόασιν εἰς τὰς Σειρήνας· καὶ ὅτε πάλιν
 ἔφθασαν εἰς τὴν Κολχίδα, κατῶρθωσε διὰ τῆς Μουσικῆς
 του νὰ καθημερώσῃ τὸν φυλάσσοντα τὸ χρυσαῖον δέρας
 ὄρεοντα.

Ὁ Ὀρφεύς ἀπέκτησεν ἐκ τῶν μακρῶν αὐτοῦ περιηγή-
 σεων τὰς βαθεῖας γνώσεις τῆς Αἰγυπτιακῆς θεολογίας, τῆς
 ὁποίας τὰ μυστήρια κατῶρθωσε νὰ μνηθῆ· ἐπιστρέψας δὲ
 κατέστησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἀγνισμὸν τῶν ἐγκλημά-
 των, τὴν λατρείαν τῆς Χθονίας Ἐκάτης, τὴν τῆς Δήμη-
 τρος, τὴν τοῦ Βάχχου καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Ὀρφικὰ
 μυστήρια· ἀπέειχε δὲ παντάπασι τῆς κρεωφαγίας καὶ τῶν
 ὤων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν δοξασίαν ἐθεώρει
 ὡς ἀρχὴν ὄλων τῶν ὄντων.

Ὁ Ὀρφεύς Μουσικὸς, ποιητὴς, φιλόσοφος καὶ καθιδρυ-
 τὴς τῆς Ἑλληναιγυπτίας Θεολογίας, συνήνωσε μετ' οὐ πολὺ
 εἰς ἑαυτὸν τὰς δύο ὑπερτάτας δυνάμεις τοῦ Ἀρχιερέως
 καὶ Βασιλέως· ἐνομιζέτο δὲ πρὸς τούτοις καὶ διερμηνεύς
 τῶν θεῶν βουλῶν.

Διάφορα ἀξιόμνημόνευτα περιστατικὰ διηγούνται περὶ
 τοῦ Ὀρφέως· λέγουσιν, ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνουμφεῦθη,
 ἢ νεόνυμφος σύζυγός του Ἐυρυδίκη, ἢ παρὰ τινων νομιζο-
 μένη Δρυὰς Νύμφη, φεύγουσα περὶ τὰς ὄχθας τινὸς ποτα-
 μοῦ τὰς ἐρωτικὰς περιπτώξεις τοῦ ποιμένου Ἀριστέως,
 ἐδαγκάσθη εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τινος ὄφιν ὑποκεκρυμμένον
 εἰς τὰ χόρτα καὶ ἀπέθανεν.

Τότε ὁ Ὀρφεύς, μείνας ἀπαρηγόρητος, λαμβάνει τὴν
 Λύραν αὐτοῦ καὶ καταβαίνει εἰς τὸν Ἄδην, ὅπου ὁ φύλαξ ἐ-
 κεῖνος τοῦ σκοτεινοῦ Κράτος Κέρβερος, ἀκούων τὰς ᾠδὰς
 του, κατέπαυσε τοὺς ὑλαγμούς καὶ ἀρῆκεν αὐτὸν νὰ εἰσελ-
 θῆ· αἱ Ἐρινυδες ἐκινήθησαν πρῶτην ἤδη φορὰν εἰς δάκρυα,
 καὶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τοῦ Ἄδου, ἐκπεπληγμένοι ὑπὸ τῆς
 ἠδονῆς τοῦ ἄσματος, διέκοψαν τὰς τιμωρίας, μὲ τὰς ὁποί-
 ας ἐβασάνιζον τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας· καὶ αὐτοὶ οἱ
 περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν Εὐμενίδων τυλιγμένοι ὄφεις ἤρχισαν
 νὰ συγκινῶνται. Τοῦ Ταντάλου ἡ δλεθρία δίψα πρὸς στιγ-
 μὴν καταπραύνεται, ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος ἴσταται, αἱ κα-
 ταδικασμένοι εἰς τὸ νὰ πληρῶσιν ὕδατος τὸν τετραήμερον
 πίθον Δαναΐδες ἀναπαύονται ἤδη, ὁ Σίσυφος δὲν ἀγωνιᾷ
 ἀνακυλίων ἐπιμόχθως τὸν λίθον του, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πλού-
 των καὶ ἡ Περσεφόνη ἐκλαμβοὶ τὸν ἀροαζόντα, καὶ τέ-
 λος εἰς τὴν ἐξαψὶν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των ἀποδίδουσιν εἰς
 αὐτὸν τὸν Ἐυρυδικὴν, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ ὥστε, ὀδηγῶν αὐτήν,
 νὰ μὴ στραφῆ νὰ τὴν ἰδῇ πρὶν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Ἄδου· ἀλλ'
 ἐπειδὴ ὁ Ὀρφεύς, μὴ δυναθεὶς κακῆ τύχῃ νὰ καθέξῃ τὴν
 ἀνυπομονησίαν του, ἐστράφη καὶ τὴν εἶδεν, ἡ Ἐυρυδικὴ πα-
 ρεουλὸς τοῦ ἀφρηπάγῃ διὰ παντός.

Ὁ ἀλληγορικὸς οὗτος μῦθος δηλεῖ μέχρι τίνος δύναται

νὰ φθάσῃ ὁ γαμικὸς ἔρω· οἱ δὲ θέλοντες νὰ τὸν ἐξηγήσω-
 σω ἱστορικῶς διηγούνται ὅτι, ἀφοῦ ὁ Ὀρφεύς ἔχασε τὴν
 σύζυγόν του αὐτοχειριάσθη· ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἐθανατώθη
 ὑπὸ κεραινοῦ τιμωρηθεὶς διότι ἀνεκάλυψε τὰ ἱερὰ μυστή-
 ρια εἰς τοὺς βεβήλους θνητούς. Ὁ Πλάτων βεβαίονει, ὅτι
 αἱ θεοὶ τὸν ἐτιμώρησαν διότι ἠθέλησε νὰ ὑποκριθῆ λύπην,
 τὴν ὁποῖαν ἀληθῶς δὲν ἠσθάνθη, ὅτε ἀπέθανεν ἡ σύζυγός
 του· καὶ ἄλλοι τέλος πάντων λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸν θά-
 νατον τῆς Ἐυρυδικῆς ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἄρος Ῥοδόπην.
 ὅπου ἐγκαταλειμμένος εἰς τὴν μοναξίαν του, διέκοψε πᾶ-
 σαν σχέσιν μετὰ τοῦ ὠραίου φύλου, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες
 τῆς Θράκης, θελήσασαι νὰ τὸν παρηγορήσωσι, δὲν ἠδυνή-
 θησαν. Ἐκλαβοῦσαι δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς θλίψεώς του, ὡς
 περιφρόνησιν τοῦ φύλου των, ἐμέθυσαν ἐπὶ τινος τῶν ἐορ-
 τῶν τοῦ Βάχχου, καὶ εὐροῦσαι τὸν ἄβλιον Ὀρφέα μόνον
 κατὰ τὸ Πάγγαιον ἄρος, τὴν διεσπάρξαν καὶ ἐβρίψαν τὴν
 κεφαλὴν καὶ τὴν λύραν του εἰς τὸν Ἐβρον ποταμόν. Κατὰ
 τὴν δημώδη παράδοσιν, ἀλιεύς τις εὔρε τὴν κεφαλὴν του
 περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μέλαι, ὅπου ὁ λαὸς παρευθὺς ἐτίμη-
 σαν τὸν Ὀρφέα ὡς Θεόν, καὶ τοῦ ἀνήγειραν Ναὸν εἰς τὸν
 ὁποῖον ἦτον ἀπηγορευμένον τὸ νὰ εἰσέρχωνται γυναῖκες·
 διὰ ν' ἀποδείξωσι δὲ τὴν ἀποθέωσίν του, ἔλεγον, ὅτι αἱ παρὰ
 τὸν τάφον του φωλεύουσαι ἀηδόνες, ἐψάλλον μὲ πλειοτέραν
 ἀρμονίαν καὶ μελωδίαν, ἢ αἱ λοιπαὶ ὁμόφυλοί των καὶ ἐ-
 πρόσθετον, ὅτι ὁ Ὀρφεύς μετεμορφώθη εἰς κύκνον, ἢ δὲ λύρα
 αὐτοῦ ἐτέθη μετὰ τῶν ἀστερισμῶν, κεκοσμημένη μὲ ἐν
 νέα ἀστέρων, τοὺς ὁποίους αἱ Μοῦσαι εἶχον ἐπιδαφιλεύσει
 εἰς αὐτήν. Ἀποδίδεται πρὸς τούτοις εἰς τὸν Ὀρφέα καὶ ἡ
 δόξα, ὅτι ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν δίχορδον κιθάραν ἄλλας δύο
 χορδὰς, ὅτι ἐφευρε τοὺς ἐξαμέτρους στίχους, καὶ ὅτι συν-
 ἔταξε πρῶτος διαφορούς μύθους καὶ ποιήσεις, ἐξυμνῶν τὴν
 Γίγαντομαχίαν, τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, τοὺς χορούς
 τῶν Κορυδάντων, τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, τοὺς ἀγῶ-
 νας τῶν Αἰγυπτίων ὑπὲρ τοῦ Ὀσίριδος, τοὺς Οἰωνοὺς καὶ
 τὴν παντοδυναμίαν τῆς Θεότητος.

Οἱ ὕμνοι οὗτοι ἐψάλλοντο εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ ἱερέων
 ἐκ τοῦ γένους τῶν Λυκομηδῶν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν μυ-
 στηρίων τοῦ Ὀρφέως· οἱ ὁπαδοὶ τῆς παρ' αὐτοῦ συστηθείσης
 ταύτης αἰρέσεως, διηγῶν βίον καθαρὸν, σώφρονα καὶ εὐσε-
 βῆ, ἐνησυχολοῦντο εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἀπέειχον τοῦ κρέ-
 ατος παντός ζώου· παριστάνετο δὲ ὁ Ὀρφεύς συνήθως κρα-
 τῶν λύραν καὶ περικυκλωμένος ἀπὸ ἄγρια θηρία.

Ἡ ἀληθὴς ἱστορία, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ συναξωμεν
 ἐξ ὄλων τούτων καὶ τῶν ἄλλων μυθικῶν διηγημάτων τῆς
 ἀρχαιότητος, ὅσα ἐλέγχθησαν περὶ Ὀρφέως, εἶναι, ὅτι οὗ-
 τος ἔζη περὶ τὰ 1248 Π. Χ. καὶ ὅτι διὰ τῶν γνώσεων,
 ὅσας ἀπέκτησεν εἰς τὰς διαφορούς περιηγήσεις αὐτοῦ, καὶ

μάλιστα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὠφέλησε πολὺ τὴν Ἑλλάδα,
 ἡμερώσας τὰ ἄγρια ἦθη τῶν τότε εἰς τὴν βαρβαρότητα
 ζώων Ἑλλήνων, συστήσας μυστηρώδη τινὰ θρησκείαν,
 καὶ εἰσάξας βίον ἠθικώτερον καὶ κοινωνικώτερον διὰ τῆς
 Μουσικῆς, τῆς ὁποίας μάλιστα ἦχον τινὰ ὀνομαζόμενον
 Φρύγιον Μέλος, μετέφερον ἀπὸ τὴν Φρυγίαν.

Περὶ δὲ τῆς γνησιότητος τῶν εἰς ἡμᾶς διασωθέντων
 συγγραμμάτων τοῦ Ὀρφέως, ἀμφίβαλλον καὶ αὐτοὶ οἱ πα-
 λαιοὶ, καὶ φαίνεται βέβαιον, ὅτι αἱ ἰδέαι, αἱ διδακταίαι,
 καὶ οἱ μῦθοι αὐτοῦ, δεδόθησαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους
 ἐκ παραδόσεως, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀληθῶς δὲν συνέγραψε τί-
 ποτε. Γὰρ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα του διασωθέντα ποιήματα εἶ-
 ναι. — 1). τὰ Ἀργοναυτικὰ — 2). Τελευταῖα — 3). περὶ
 λίθων καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν· ποίημα τῆς τετάρτης
 ἴσως μετὰ Χριστὸν Ἑκατονταετηρίδος. — 4). Τεμάχια
 διαφόρων ἄλλων ποιημάτων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐν
 ἐπιγραφόμενον περὶ Σεισμῶν εἰς ἐξήκοντα στίχους.

Τινὲς τῶν λογίων ἀποδίδουσι τοὺς ὕμνους τοῦ Ὀρφέως
 εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ὀνομάκριτον, ὅστις ἔζη περὶ τὸ 600
 ἔτος Π. Χ. ἐπὶ Πεισιστράτου.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΑΓΗΣ.

Εἰς τὴν Ἀρμάγην κωμόπολιν τῆς ἱρλανδίας ἔζη
 κατὰ τὸ ἔτος 1795 τυφλὸς τις ὀνομαζόμενος Βιλιάμος
 Κεννέδης, περίφημος καθ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη διὰ τὴν θαυ-
 μάσιον αὐτοῦ ἐπιδεξιότητα. Ὁ τυφλὸς οὗτος κατεσκευάζε
 διάφορα εἶδη μουσικῶν ὄργάνων, κρεμαστὰ ὠρολόγια, ἐπι-
 πλά, ἐργαλεῖα δι' ἐργαστάσια καὶ πρὸ πάντων ἀξιολόγους
 κιθάρας. Ὅλος ὁ κόσμος ἐτρέφε με μεγάλην περιέργειαν
 νὰ βλέπῃ ἄνθρωπον ὅλως διόλου στερημένον τοῦ φωτός,
 καὶ ὅμως ἐκτελοῦντα θαυμασίως τοιαῦτα πολυσύνθετα ἔργα·
 ὃ δ' καὶ ὅτε εἰργάζετο καθήμενος εἰς τὸ μικρὸν ἐργαστή-
 ριον του, ἴσαντο πάντοτε πλησίον του ἀγροὶ τινες θεωροῦν-
 τες καὶ θαυμάζοντες αὐτόν.

Μετὰ τῶν περιέργων τούτων παρευρίσκειτο συνεχῶς
 καὶ ὁ Γεώργιος Φιτζέλης, υἱὸς τινος τῶν γειτόνων τοῦ
 Βιλιάμου, νέος δεκαπενταετῆς καὶ ἀνευ ἐπαγγέλματος.
 Οὐχὶ διότι ὁ Γεώργιος ἦτο κακοήθης, ἀλλὰ διότι πῦχαρι-
 στεῖτο μᾶλλον νὰ θεωρῆ τοὺς ἄλλους ἐργαζομένους σφυρί-
 ζων καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν δύο θυλάκων τοῦ
 φορέματός του, ἢ κατατρίβων τὰς ἡμέρας αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ
 κοιμᾶται εἰς τὰ λειβάδια, ἐνόησε δὲ καὶ ὀρθίως ἐπακουμβῶν
 εἰς τὴν θύραν τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας. Ὁ δυστυχεὴς πα-

τῆρ του ἔθλιβετο μεγάλως διὰ τὴν πρὸς τὴν ἐκνηρίαν καὶ ἀεργίαν ἀκατανόητον κλίσιν τοῦ υἱοῦ του, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ θεὸς ἔτο πένης καὶ προσβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν ὅθεν πολλάκις ἐξέφρασε τὴν θλίψιν του ταύτην πρὸς τὸν γείτονά του Βιλιάμον Κεννέδην, ὅστις τὸν ὑπεσχέθη νὰ συμβουλευσῆ τὸν Γεώργιον.

Μίαν ἐσπέραν λοιπὸν καθ' ἣν τὸ ἐργαστήριον τοῦ Κεννέδου ἔτο μᾶλλον παρὰ τὸ συνήθως πλήρες διαφορῶν περιέργων, ὁ τυρλὸς ἀφῆσας τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐκάθισεν εἰς τὸ κατώριον τῆς θύρας του, τὸ ὁποῖον ἐχρῦσεν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος Ἡλίου, περίξ δ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη μέγας κύκλος ὑπὸ τῶν παρόντων περιέργων, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο καὶ ὁ Γεώργιος, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν Βιλιάμον « ἐπεθύμουν πολὺ νὰ γνωρίζω πῶς ἠδυνήθησεν τυρλὸς ὧν νὰ μάθης τόσας τέχνας; — Τοῦτο εἶναι μακρὸν διήγημα, ἀπεκρίθη ὁ Κεννέδης, κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνυψῶν ὀλίγον μετὰ σοβαρότητος τὸν ἐκ κυανοῦ ἐρίου πῖλον του. Διηγήσου μὰς το, ἐφώταξεν ὁ Γεώργιος διηγῆσου μὰς το, γέρον Κεννέδη. — Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ τυρλὸς μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ἵσως μάλιστα ἢ διήγησις αὐτὴ ὠφελήσῃ τινὰ τῶν παρόντων· καὶ τότε οἱ σχηματίζοντες τὸν κύκλον περιέργοι συνεσφίχθησαν περίξ τοῦ Βιλιάμου, ὅστις ἤρχισεν οὕτω τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων τῆς ζωῆς του, μετὴν συνήθη σοβαρὰν μὲν, ἀλλ' ἱλαρὰν φωνήν του.

« Ὅτε ἐγεννήθη εἰς τὰ 1776 αἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν ἀνοικτοί, καὶ ἔδλεπον καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φάσας ὁμῶς εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, ἐστερήθη τὴν ὄρασίν μου. Μολονότι δὲ διὰ τὴν μικράν μου ἡλικίαν δὲν ἠδυνάμην νὰ γνωρίζω τὸ μέγεθος τῆς στερήσεως ταύτης, τὴν ἠσθάνθη μολταυτὰ ἱκανῶς ἐκ τῆς ἀθυμίας, ἣτις ἐκυρίευσεν ἀμέσως τὴν ψυχὴν μου. Διότι ἐνῶ ἕως τότε ἔζων μετὰ ἄλλα ὄντα ὁμοιά μου καὶ περιτριγυρισμένος ἀπὸ μυρία ὄσα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μοι ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν, ἀφοῦ ἐστερήθη τὸ φῶς μου εὐρέθη αἶφνης ἐγκαταλειμμένος μόνος καὶ εἰς ἄπειρον κενόν. »

« Ἐν τούτῳ ἀνεπαισθίτως ὁ ἔρημος δι' ἐμὲ καταστῆσθε οὗτος κόσμος ἀνεπληρώθη πάλιν, διότι συνείθησεν νὰ γνωρίζω διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς ὅλα τὰ περίξ μου ἀντικείμενα, ὅσα πρότερον ἐγνώριζα διὰ τῆς ὄρασεως. Ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡλικία μου, ἠσθάνομην πόσον μετὰ τὴν ἀναγκαίαν ἢ τελειοποιήσιν τῶν μέσων τούτων τοῦ βλέπειν. Ἐσυνείθησεν νὰ γνωρίζω τὴν ἀπόστασιν διὰ τοῦ ἤχου, καὶ νὰ διακρίνω τὴν φύσιν τῶν ἀντικειμένων διὰ τῆς ἀφῆς· αἱ δὲ γυμνασίαι αὐταὶ ἦσαν δι' ἐμὲ μᾶλλον ἀνάγκη, ἢ διασκεδάσις. Ἴσως ποτὲ συνέθη εἰς τινὰ ἐξ ὑμῶν νὰ ἔχη αὐπνίαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα; γνωρίζετε πόσον τότε αἰ ὄρει φαίνον-

ται μακρὰ, καὶ ὁποῖαν ἀθυμίαν δοκιμάζει τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περικυκλουμένου αὐτὸν σκότους! φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἠδυσκόμη εἰς παρομοίαν νύκτα· νύκτα ὁμοῦς ἀτελεύτητον.

Τοιαύτη ἦτον ἡ ζωὴ μου! καὶ εἶχον μὲν καίγινά τινα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδυνάμην νὰ διασκεδάζω ὀλίγον, ἀλλ' ἡ διασκεδάσις αὕτη, γινομένη χωρὶς σκοπὸν, μετὰ ἀηδίαζε κάραυτα προσέτι δὲ ἤκουον ἀδιακόπως περίξ ἐμοῦ, ὅλον τὸν κόσμον οἰκτείροντα τὴν κατάστασίν μου, καὶ ἐλεεινολογοῦντα τοὺς γονεῖς μου διὰ τὸ ἄθλιον βάρος, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς τοὺς εἶχε δώσει· οἱ δὲ οἰκτιρμοὶ οὗτοι κατεπίεζον καὶ ἐβασάνιζον τὴν καρδίαν μου· διότι ἡ σκληρὰ ἰδέα τοῦ ὅτι ἦμην αἰτία ἀκαταπαύστου θλίψεως καὶ διηνεκοῦς ἐνοχλήσεως εἰς τοὺς προσφιλεῖς γονεῖς μου, μετὰ καθίστατο ἀνωκόφορος.

Ἡ μεγαλητέρα θλίψις, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ αἰσθανθῆ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὅταν προξενῆ, ἔστω καὶ ἀκουσίως, κακὸν εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἐγκαρδίως ἀγαπᾷ· ἀλλ' εἶναι ἄρα γε ἀληθές, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ χρησιμεύσω εἰς οὐδὲν, ἢ μᾶλλον εἶναι ἀχαριστία καὶ ἐθελοκακία τὸ νὰ παραδεχθῶ τὴν ἀνικανότητά ταύτην, τὴν ὁποῖαν μοι προσάπτουσι, καὶ ἣτις προξενεῖ εἰς τοὺς γονεῖς μου τοσαύτας δυσταρεσκείας καὶ ἐνοχλήσεις; Ἔλαι αὐταὶ αἱ ἰδέαι ἐβασάνιζον τὸν νοῦν μου, διότι ὅστις δὲν βλέπει, σκέπτεται συνήθως πολὺ. Ἀπεράσιστα λοιπὸν νὰ καταβάλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου διὰ νὰ ἐξασκήσω ἕσας δυνάμεις μετὰ εἶμαιναι, καὶ νὰ τὰς μεταχειρισθῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐπιμελῶς. ἤρχισα λοιπὸν νὰ σπουδάζω μετὰ προσοχῆς τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα μετὰ εἶχον δώσει, ἀναλύων αὐτὰ εἰς τὰ μέρη των, εἰς τρόπον ὥστε μετ' ὀλίγον τὰ ἐγνώρισα τόσον ἐντελῶς, ὥστε κατεσκευάσα ἄλλα παρόμοια μετὰ ἐκείνα. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου ἐργασία· δὲν ἠθελῆσα ὁμοῦς νὰ σταθῶ εἰς τοιαύτην καλὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ βεβαιωθεὶς ἐκ τῆς πείρας, ὅτι ἡ θέλησις ἐνισχυομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ χρέους ἠδυνάτο νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα, ἀπεράσιστα νὰ μετέλθω ἐπάγγελμά τι, τὸ ὁποῖον νὰ με ἀποκαταστήσῃ ἀνεξάρτητον, καὶ ἤρχισα νὰ σπουδάζω τὴν μουσικὴν· οἱ δὲ γονεῖς μου βλέποντες τὰς προσπάθειάς καὶ προσόδους μου, μετὰ ἐπεμψαν εἰς Ἀρμάγην, ὅπου ἔμαθα τὴν κιθάραν.

Ἐν τούτῳ δὲν ἠδυσκόμη εἰς μόνην τὴν σπουδὴν ταύτην· διότι ἐγνώριζα, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνεχῶς χρεῖαν νὰ προστρέχῃ εἰς διάφορα μέσα ἀνάγκης, καὶ ὠρεῖλον καὶ ἐγὼ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον παντὸς ἄλλου. Κατοικήσας λοιπὸν κατὰ τὴν γῆν εἰς τὴν οἰκίαν λεπτοεργοῦ τινος, μετεχειριζόμενος τὰς στιγμὰς τῆς εὐκαιρίας μου εἰς τὸ νὰ μάθω νὰ κατασκευάζω διάφορα εἶδη ἐπιπέλων, ὥστε ἐπιστρέψας εἰς τὸ χωρί-

μου, καὶ γνωρίζων τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο καὶ τὸ τοῦ κτηρωδοῦ, ἐκέρθησα εἰς ὀλίγον καιρὸν περισσώτερα χρήματα, παρ' ὅσα μ' ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσω.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ γονεῖς μου εἶχον ὑποφέρει πολλὰς χρηματικὰς ζημίας, καὶ ἐνταυτῷ ἐγήρασαν ἕθεν μὴ δυνάμενοι νὰ πορισθῶσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἐπρόστρεξαν εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω. Ἡ ἡμέρα αὕτη ὁπῆρξεν ἡ πλέον εὐχάριστος ἡμέρα τῆς ζωῆς μου! ἐγὼ δυστυχὲς τυρλὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ εἶμαι παντοτεινὸν βάρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, νὰ καταστήσω διὰ τῆς ἐπιμελείας μου τὸ ὑποστηρίγμα τῆς! τότε ἐκατάλαθα, πόσον ἰσχυρὸν καὶ εὐδαιμονίαν προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐκτέλεσις μεγάλου τινὸς χρέους του. Καθ' ἐκαστὴν ἐσπέραν ἐλάμβανα ὑπὸ τοὺς δύο βραχίονάς μου τὸν γηραιὸν μου πατέρα καὶ τὴν γηραιάν μου μητέρα, καὶ ἐξηρχόμεθα ὁμοῦ πρὸς περίπατον εἰς τὰ λειβάδια· ἐκεῖνοι μετὰ ὠδήγουν, ἐγὼ δὲ τοὺς ὑπεσφίριζα. Οἱ διαβάται διέκοπτον τὸν δρόμον των διὰ νὰ μᾶς ἰδῶσιν, ἵσταντο ἐκατέρωθεν ἐμπροσθέν μας, καὶ ἐχαιρέτων τοὺς δύο συντρόφους μου κατὰ μέγα μέρος ἐξ αἰτίας μου. Ὅποῖαν ἀνεκράστον χαρὰν ἠσθάνομην, παρατηρῶν ὅτι γίνομαι αἰτίος νὰ τιμῶνται οἱ γονεῖς μου! Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἠμέλουν ποτὲ οὔτε τὰς ἐργασίας, οὔτε τὰς προσπάθειάς μου· ἐξηκολούθουν νὰ κατὰ γίνωμαι εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ἠγρόρασά τινὰς παλαιὰς Ἰρλανδικὰς κιθάρας μετὰ σκοπὸν νὰ τὰς διορθώσω καὶ νὰ τὰς τελειοποιήσω· κατέβαλα πολλοὺς κόπους διὰ νὰ κατανοήσω τὸν μηχανισμόν των, καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ ἐννέα μῆνας κατάρθωσα νὰ τελειοποιήσω μίαν ἐξ αὐτῶν διὰ τινος ἰδίας μου ἐρευρέσεως, ἣτις ἐπέτυχε θαυμασίως.

Πρὸς τούτοις ὠρολογιοποιὸς τις κάτοικος τοῦ χωρίου μου, ἀγαπῶν πολὺ τὴν μουσικὴν, εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν μάθῃ· μ' ἐπρόβαλε λοιπὸν νὰ τὸν διδάξω τὴν κιθάραν, καὶ συγκατένευσα ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ κάμωμεν ἀλλαγὴν τῶν γνώσεών μας, νὰ με διδάξῃ δηλαδὴ καὶ ἐκεῖνος τὴν τέχνην του, τὴν ὁποῖαν διὰ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς μου κατάρθωσα νὰ μάθω, καὶ οὕτω κατήνησα ἱκανὸς νὰ ὑποστηρίξω τὴν οἰκογένειάν μου διὰ πολλῶν ἐπιτηδεύματων, τὰ ὁποῖα μετηρχόμην ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐπιμελῶς, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς χρεῖας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου μου.

Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὁ θάνατος μετὰ ἀφῆρασε τὸν πατέρα μου, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα μου.

Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κατοικῶ τὸ χωρίον, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ἀντικείμενα κατεσπάραττον τὴν καρδίαν μου μετὰ τὴν σκληρὰν ἀνάμνησιν τῆς θλιβερᾶς στερήσεως τῶν γονέων μου, μετέβην εἰς τὴν Ἀρμάγην, ὅπου ἐνυμεύθη, καὶ ὅπου

ζῶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐτυχῶς καὶ ἐν αὐταρκείᾳ. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τώρα παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ με χάριση εἶναι ἡ υἰγία, διότι κατάστασιν μ' ἔδωκεν ἀνεξάντλητον, ἐμπνύων με τὴν ὑπομονὴν, τὴν ἐπιμελείαν καὶ τὴν οἰεργίαν. Συναχῶς, ὅταν ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου ἀκούω τὰς φωνὰς τῶν ψωμοζήτων, οἵτινες ἠδύναντο νὰ κερδαίνωσι τὰ ἐξοδά των ἐργαζόμενοι, ἢ τὰ ἄσματα τῶν μεθύσων, οἵτινες δαπανῶσι τὰ χρήματά των εἰς ἀσωτείας, λέγω πάντοτε κατ' ἐμαυτόν « ἀλλ' ἢ ὡς τυρλοὶ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν κόσμον εἶναι ὅχι οἱ μὴ βλέποντες τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' οἱ μὴ βλέποντες τὸ χρέος των. »

Ἀφοῦ ὁ Βιλιάμος ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του, ὅλοι οἱ ἀκροαταὶ ἀνηγέρθησαν, καὶ καθεὶς ἕκαμε τὰς παρατηρήσεις του περὶ τῶν ὅσα ἤκουσαν. Εἰς μόνον ἔμεινε καθήμενος καὶ σιωπῶν· οὗτος δὲ ἦτον ὁ Γεώργιος Φιτζέλης, ὅστις ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἔχων τοὺς δύο βραχίονας σπτηριζόμενος ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν δύο χειρῶν του· δύο δὲ φοραῖς τὸν ἐκράξαν εἰς τὸ δαίτηνον, καὶ τότε μὲλις συνῆλθε καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρῶτ' ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βιλιάμου Κεννέδου. « γείτων, εἶπεν ὁ γέρον Φιτζέλης, ἰδοὺ ἐν παιδίον τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία σου ἐσωφρόνισεν· ὁ Γεώργιος ἐπιθυμεῖ ὡσαύτως νὰ γείνη ὠφέλιμος εἰς ἑαυτόν καὶ τὴν κοινωτίαν, καὶ ἦλθε νὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ τὸν δεχθῆς μαθητὴν σου. »

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΩΡΓΑΝΙΣΜΕΝΩΝ ΟΝΤΩΝ.

Ἀκατανόητον εἶναι τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν διωργανισμένων ὄντων, τὰ ὁποῖα ζῶντα, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τῆς γῆς, γεννῶνται, ἀναπτύσσονται καὶ ἀποθνήσκουσι ἀπαραλλάκτως μετὰ ἡμᾶς, ἀφοῦ μεταδώσῃ τὴν ὑπαρξίν εἰς νέα ὄντα τοῦ εἴδους των, ὠρισμένα παρὰ τοῦ δημιουργοῦ νὰ τὰ διαδεχθῶσιν.

Οἱ ἀρχαῖοι φυσιολόγοι οὐδὲ ὑποκτεύθησαν καὶ, ὅτι ἠδύναντο νὰ ἀνακαλυθῶσι τοσαῦτα εἶδη ὄντων, ἐπὶ τούτῳ διαφέροντα ἀπ' ἀλλήλων· ἵσως δὲ εἰς τὰ εἰσέτι ἀγνωστα μέρη τῆς γῆνης σφαίρας ὑπάρχουσι τοσαῦτα ἀκόμη, ὅσα οὐδ' αὐτοὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν. Ἐν τούτῳ δ' ἀριθμὸς τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης κλάσεως τῶν διωργανισμένων ὄντων, δύναται νὰ προσδιορισθῇ ὡς ἐγγίστα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

- ἤτοι 100,000 διάφορα εἶδη φυτῶν τῆς γῆς, ἐξ ὧν
- 80,000 φανερόγραμμα, 10,000 κρυπτόγραμμα καὶ
- 10,000 μὴ ὠρισμένα εἰσέτι.
- 600,000 εἶδη ἐντόμων.
- 800 εἶδη μαστοφόρων ζώων.
- 6,000 εἶδη πτηνῶν.
- 10,000 εἶδη ἰχθύων.
- 3,000 εἶδη ἑρπετῶν.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχουσιν ἀκόμη τὰ ὀνομαζόμενα ἀσπόνδουλα, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δύναται μὲν νὰ δριστεθῇ ὡς πρὸς τὰ τῆς ξηρᾶς, θεωρούμενος ὡς ἕγγιστα ἴσος μὲ τὸν τῶν φυτῶν, τὰ θαλάσσια ὅμως καθίστανται ἀναρίθμητα

διὰ τὴν ἀπειρον αὐτῶν ποικιλίαν. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀσπονδύλων ὑπάρχει καὶ ἀπειρον πλῆθος ζωοφύτων, τῶν ὁποίων τὰ εἶδη νομίζονται σχεδὸν ἰσάριθμα μὲ τὰ τῶν ἐντόμων.

Μᾶς μένει ἀκόμη νὰ προσδιορίσωμεν καὶ τὰ τῶν θαλασσίων φυτῶν εἶδη, ἀτελῶς μὲν καὶ ταῦτα ἐγνωσμένα, ἀλλ' ἐξίσου πολυάριθμα ὡς καὶ τὰ τῆς ξηρᾶς.

Ἀνακεφαλαιοῦντες ὡς ἕγγιστα τὸν ἀναλογισμὸν ὧν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσσει ζῶων καὶ φυτῶν, εὐρίσκωμεν περίπου 2,000,000, διάφορα εἶδη αὐτῶν, χωρὶς ἀριθμῆσωμεν τὰ διὰ τοῦ μικροσκοπίου πανταχοῦ παρατηρούμενα ἀπειράριθμα ἔντομα, τῶν ὁποίων πολλὰ ἄμωδρὰν γινώσκιν ἔχομεν μέχρι σήμερον.

ΕΝΙΔΡΟΝ ΦΥΤΟΝ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΟΡΙΑ.

Τὰ δάτη καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς Γουιάνης, ἐμπεριέχουσιν ἄλοκλήρους λειμῶνας ἀνθῶν καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε διέφυγον τὰ περίεργα ὄμματα τῶν φυσιολόγων· καὶ ἡ Εὐρώπη δ' αὐτὴ οὐχὶ μόνον δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τοῦ πλείστου μέρους τῶν φυσικῶν προϊόντων, ὅσα βλαστάνουσιν εἰς τὸν γόνιμον τούτου τόπον τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἀγνοεῖ ἀκόμη τὴν εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ

τὰς ἄλλας τέχνας ἐπωφελεῖ χρῆσιν καὶ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, ὅσων τὴν ἐξωτερικὴν περιγραφὴν ἐπιπολαιῶς μόνον γινώσκει.

Ἐκ τῶν τοιούτων φυσικῶν προϊόντων τῆς Γουιάνης εἶναι καὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἄνωθεν εἰκονογραφίας παριστάμενον ἄνθος· εἶναι δὲ τὸ περιεργότερον, ὠραιότερον καὶ ἐξαιρετικότερον ἀ' ὅσα παρῆξεν ἡ φύσις.

Τὸ ἄνθος τοῦτο ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰ 1837 ὑπὸ τοῦ Ἀγγλο περιηγητοῦ Σκομβούργου, ὅστις τὸ ἀφείρωσεν εἰς τὴν Βασιλισσὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὴν ἀδειαν νὰ τὸ ὀνομάτῃ Βασιλισσα Βικτωρία.

Ὁ ἤρθεϊς περιηγητὴς εἰς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔγραψε περὶ τούτου τοῦ ἄνθους, πρὸς τὴν Βοτανικὴν ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου, ἐκθέτει τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Τὴν 4. Ἰαννουαρίου τοῦ ἑρέχοντος ἔτους (1837) ἐνῶ ἐπαλαίωμεν κατὰ τῶν ἀπείρων δυσκολιῶν, ὅσας ἡ φύσις πολυτρόπως ἀντέταττεν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ Βερβίκου ποταμοῦ διήπλου ἡμῶν, ἐφθίσαμεν πρὸς τι μέρος, καθ' ὃ ο ποταμὸς ἐξαπλούμενος σχηματίζει ἀκίνητον λίμνην. Ἐνταῦθα ἀντικείμενόν τι κείμενον ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς λίμνης ταύτης, ἐπέστρεψεν τὴν προσοχὴν μου· ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀδύνατον μακρόθεν νὰ τὸ ἀναγνωρίσω· ὅθεν ἐνισχύσας τὸν κωπηλάτην, ἔρησεν ἀπαραύτως πρὸς τὸ τοσοῦτον διεγείραν τὴν περιέργειάν μου ἀντικείμενον· ἦτο δὲ θαῦμα τῆς φυσικῆς δημιουργίας. ὦ! τότε τὰ δεινὰ τῆς θαλασσοπολίας ἐλητμονήθησαν ὅλα ἀπαραύτως, καὶ ὡς βοτανικὸς, ἱκανὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κακουχιῶν μου ἐνόμισα τὴν τοιαύτην ἐπιτυχίαν.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων ἔκειτο γιγαντιαῖον φύλλον 5 ἕως 6 Γαλλικῶν ποδῶν τὴν διάμετρον, ἔχον σχῆμα δίσκου καὶ πλατὺ κύκλωθεν περιπένημα, χρώματος ἄνωθεν μὲν προσινολεύκου, κάτωθεν δὲ ζωηροτάτου ἐρυθροῦ. Ὅμοιον μὲ τὸ θαυμασιώτατον τοῦτο φύλλον ὑπῆρχε καὶ τὸ πολυτελέστατον ἄνθος αὐτοῦ, συγκείμενον ἐκ πλείστων ἑκατοστάδων φυλλίδων, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα ἀρχόμενον ἐκ τοῦ καθαρῶ λευκοῦ μεταβάλλετο βαθμηδὸν εἰς τὸ τοῦ βέδου χρῶμα, καὶ ἐκ τούτου πάλιν εἰς βαθὺ ἐρυθροῦν. Τὰ ἀκίνητα ὕδατα ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν ἀνθῶν, ἐγὼ δὲ μεταβαίνων ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο, ἀνεκάλυπτον ἀσίποτε νέαν τινὰ αἰτίαν θαυμασμοῦ.

Ἡ δὲ ἐπιφάνεια τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου ἄνθους εἶναι ἐπίσης θαυμασιὰ καὶ μοναδική· διότι εἶναι σχήματος σφαιροειδοῦς, καὶ ἔχει ὁμοίως διάμετρον ἐξ περίπου Γαλλικῶν ποδῶν· τὸ δὲ χρῶμα αὐτοῦ ποικίλλεται μὲ παράδοξον τρόπον· ἐπειδὴ ἔσθλην μὲν εἶναι χρώματος ὑποπρατίνου, ὡς τὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ φύλλου· ἐξῶθεν δὲ, λαμπροῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ὡς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ φύλλου· τὸ στέλεχος τοῦ ἄνθους τούτου ἔχει πρὸς τὸν κάλυκα πάχος ἑνὸς δακτύλου, καὶ καλύπτεται ἀπὸ ὀξείας ἐλαστικῆς ἀκάνθας, μακρὰς 3|4 περιήπου τοῦ δακτύλου. Ἡ διάμετρος τοῦ κάλυκος εἶναι 12 ἕως 13 δακτύλων, ἔχει δὲ κατὰ τὴν βᾶσιν 3 δακτύλων πλάτος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπαύεται τὸ μεγαλοπρεπέστατον τούτου ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἀναπτύχθην καλύπτει διὰ τῶν ἑκα-

τῶν φυλλίδων αὐτοῦ ὀλόκληρον τὸν κάλυκα· ὅτε δὲ ἀρχίζει νὰ ἀνοίγῃ, εἶναι λευκόν, ἔχει εἰς τὸ μέσον ἐρυθρὰν κηλίδα, ἣτις ἀκολούθως διαδίδεται ἐφ' ὅλου σχεδὸν τοῦ ἄνθους, ἀφοῦ τοῦτο ἀναπτύχθῃ ἐντελῶς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαντᾶται τοιοῦτοτρόπως ἐχρωματισμένον. Ἀποπέμπει προσέτι εὐάρεστον εὐωδίαν, ἐπαυξάνουσαν τὴν ὠραιότητά του ὡς πολυτίμον κόσμημα. Τὰ φύλλα του εἶναι πολύσαρκα, ὡς τὰ τῶν λοιπῶν ἀνθῶν τοῦ εἶδους αὐτοῦ, αἱ δὲ πολυπληθεῖς ἴνες του διέρχονται σταυροειδῶς ἢ μίαν διὰ τῆς ἄλλης.

Προβάντες κατὰ τι, ἀπηντήσαμεν πάμπολλα τοιαῦτα ἄνθη· καθ' ὅσον δὲ ἐπροχωροῦμεν, ἐπαρουσιάζοντο εἰς ἡμᾶς μᾶλλον γιγαντιαία· μετρήσαντες ἐν φύλλον, εὗρομεν ὅτι ἔχει διάμετρον 6 Γαλλικῶν ποδῶν καὶ 5 δακτύλων, περιπένημα δὲ, πέντε καὶ ἡμισυ δακτύλων τὸ ὕψος. Ἄλλ' ὅμως τὸ πολυτιμότερον τούτου ἄνθος κατατρώγεται πολλάκις ἔσθλην ἀπὸ ζωοφύων τι, ἐξ ὧν ἠριθμήσαμεν ἐφ' ἑνὸς μόνου ἄνθους ὑπὲρ τὰ 30.

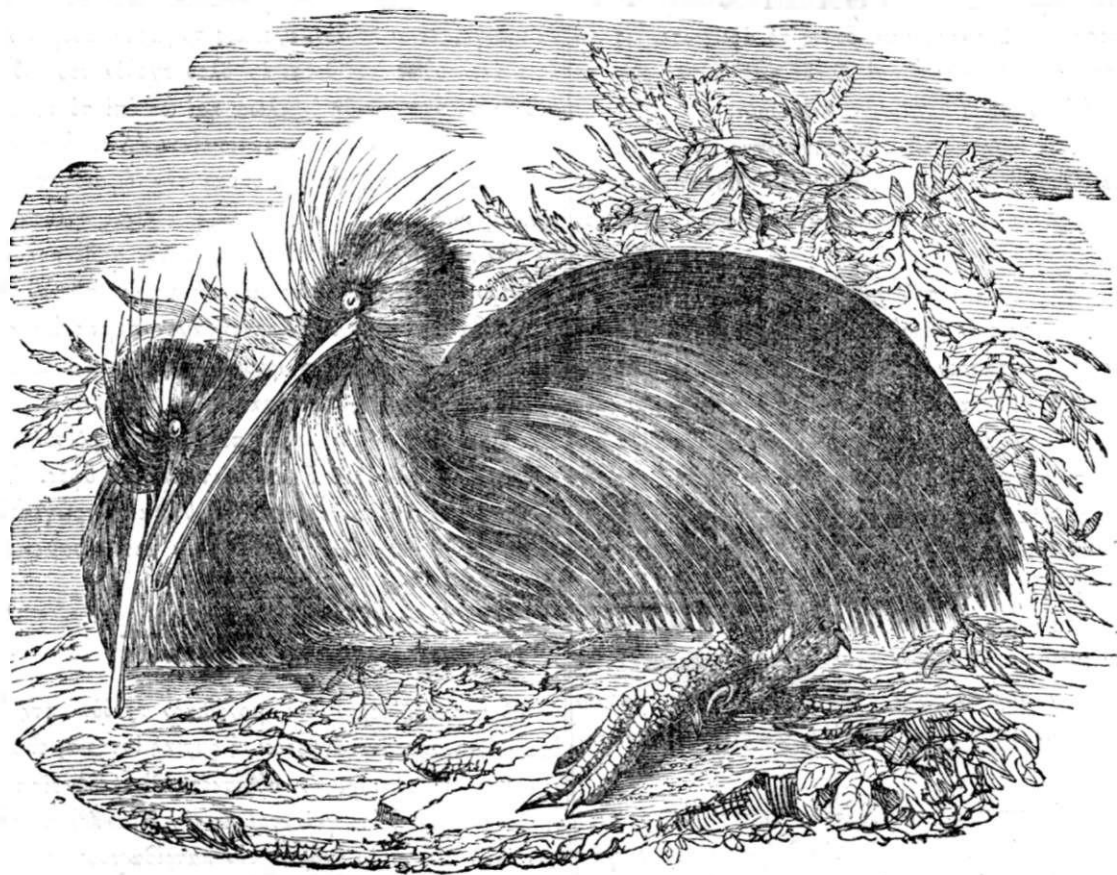
ΑΠΤΕΡΥΓΑ.

Τὸ παραδοξότερον καὶ μοναδικὸν σχεδὸν πτηνόν, ἀφ' ὅσα μέχρι σήμερον ἀναφέρει ἡ φυσικὴ ἱστορία, εἶναι τὸ ὀνομαζόμενον Ἀπτέρυγον. Εὐρίσκεται δὲ σχεδὸν εἰς τοὺς ἀντίποδας ἡμῶν· διότι γεννᾶται εἰς τὴν Νέαν Ζελανδίαν, σπᾶνιον καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πατρίδα του· εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην οὐδὲ μετεκομίσθη κἄν εἰσέτι ζωντανόν.

Ἐξ ὧν τῶν πτηνῶν, λέγει ὁ Κουβιέρρος, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐρᾶν ἔχον πιερὰ χωρὶς πτέρυγας, εἶναι τὸ Ἀπτέρυγον. Πρῶτος ὁ Σχάος ἐγνωστοποίησε τὸ πτηνόν τοῦτο εἰς τοὺς φυσιολόγους κατὰ τὰ 1812, ζωγραφήσας καὶ περιγράφας τὸ Ἀπτέρυγον κατὰ τὸ σάλιν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὴν Νέαν Ζελανδίαν πληρὴς ἀχύρων δέρμα τοῦ πτηνοῦ τούτου.

Πολλοὶ ἀμφίβαλλον μέχρι τινὸς περὶ τῆς ἀληθοῦς ὑπαρξεως αὐτοῦ· ὁ φυσιολόγος Τεμμίγκος τὸ ὑπέλαθεν εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐξέλιπεν. Ὁ δὲ Λεσσὼν τὸ ἐνόμισε μυθῶδες πτηνόν. Πρὸ τινῶν ὅμως ἐτῶν ἡ τοιαύτη ἄδικος ἀμφισβόλια διελύθη, διότι μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου ἐν τοιοῦτον βαλσαμωμένον, κάλλιστα διατηρηθὲν, καὶ προσέτι ἔλαβον πολλὰς περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς Ζελανδοῦς.

Ὁ Γούλδος τὸ ἐζωγράφισεν εἰς τὴν περιήρημον συλλογὴν αὐτοῦ, καὶ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἡ συλλογὴ αὕτη ἔφερεν ἐκπλαπλασιάζετο διὰ τοῦ τύπου· εἶναι δὲ ἡ ἐνταῦθα παριστάνομένη. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ζελανδίας ὀνομάζουσι τὸ Ἀπτέρυγον Κιουκιουί· θηρεύουσι δὲ αὐτὸ ἐν καιρῷ νυκτὸς, μεταχειρίζομενοι λαμπάδας διὰ νὰ τὸ ἀπατήσωσιν εἰς τὸ ἐξέλθῃ, καὶ κύνας διὰ νὰ τὸ συλλαμβάνωσιν.

Τὰ πτερά αὐτοῦ ὄντα καθ' ὑπερβολὴν ἀπαλὰ καὶ λεπτά, ἔχουσι μεγίστην τιμὴν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ζελανδίας, ὅτινες τὰ μεταχειρίζονται διὰ νὰ καλλωπίζωσι τὰ λαμπρότερα αὐτῶν φορέματα. Ἐπινοήθη ἡ ἀποβολὴ τῶν πτερῶν θεωρεῖται τὸ πολυτελέστερον ἔνδυμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φορέσῃ ἀρχηγός τις τῆς Νέας Ζελανδίας. Εὐρωπαϊὸς τις, ὅστις ἐξῆσεν ἐκεῖ ἐξ ἔτη, μόλις ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν τῶν φορεμάτων, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπάσχισε ν' ἀγοράσῃ εἰς ὁποιαδήποτε τιμὴν ἤθελε δυνήθη· ἀλλ' ὁ κύριος αὐτοῦ, δὲν ἔστρεψε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν οὐδὲ μέρος καὶ τοῦ εἰρημέ-νου φορέματος.

Ὁ ἰδιαιτέρος ὀργανισμὸς τοῦ Ἀπτερυγίου, τὸ μήκος τοῦ ῥάμφους αὐτοῦ, ἡ ἰσχὺς τῶν ποδῶν του καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν πτερυγίων, καθιστῶσι δύσκολον τὴν καταταξίν του εἰς τὸ ὀρνιθολογικὸν σύστημα· εἶναι δὲ τὸ πτηνὸν τοῦτο νυκτερινόν, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος τριμήνου Ἰνδικοῦ ὄρνιθος (κούρκου), τὰ νῶτα καταμέλανα, ἡ δὲ σὰρξ αὐτοῦ εἶναι μελανόχρους, ἰνώδης καὶ ἀπῆλης· ὁ Γουλλδος, μετὰ ἀκριβῆ ἐξέτασιν, κατατάττει αὐτὸ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Στρουθιονείων. Καὶ τῷ ὄντι ὁ ὑπὸ τοῦ Λιναίου περιγραφόμενος Στρουθίων Κασσουέριος εἶναι τὸ μόνον πτηνόν, τὸ ὁποῖον

ὁμοιάζει ὀπώσοῦν μὲ τὸ ἀπτερυγον, μᾶλλον παντὸς ἄλλου. Τὸ πτηνὸν τοῦτο εὐχαριστεῖται πολὺ εἰς τὰς χαμηλὰς καὶ λιμνώδεις γαίας καὶ τὰς ἀπὸ πλατείας καὶ πυκνὰς ἐκ πτέριδος κλίνας, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρύπτεται. Ὅταν δὲ οἱ κύνες τὸ πολιορκώσιν ἐκ τοῦ πλησίον, διότι οὗτος εἶναι ὁ μόνος τρόπος καθ' ὃν τὸ θηρεύουσι, καταφεύγει εἰς τὰς χαράδας τῶν βράχων, εἰς τὰς κοιλότητες τῶν δένδρων, ἢ εἰς τὰς βαθείας τρύπας, τὰς ὁποίας ὑποσκάπτει ἐντὸς τῆς γῆς, καὶ τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐσωτερικῶς ὡς μικροὺς θαλάμους· ἐντὸς δὲ τούτων κατασκευάζει καὶ τὴν φωλεὰν αὐτοῦ ἐκ ξηρᾶς πτέριδος, ἢ ἄλλων χόρτων.

Ὅταν δὲν εἶναι τεταραγμένον, καὶ ἀναπαύεται ἄνευ φόβου καὶ ὑποψίας, συνεθίζει νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν του ὀπισθεν ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ, διευθύνον τὸ ῥάμφος του πρὸς τὴν γῆν, ὡς παρίσταται εἰς τὴν ἐνταῦθα εἰκόνα· ἀλλ' ὅτε καταδιώκεται, τρέχει μὲ μεγίστην ταχύτητα, φέρον τὴν κεφαλὴν του ὑψωμένην ὡς ὁ Στρουθίων, καὶ ὅταν προσβληθῇ δι' ἐπιδρομῆς ὑπερασπίζεται μὲ θαυμαστὴν ἰσχύϊν, ἐπιφέροντα χεῖρα καὶ ἐπικίνδυνα κτυπήματα διὰ τῶν εὐρώστων ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν ὀπισθεν τῶν ποδῶν του ὀξείων πτερινιστήρων, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται προσέτι εἰς τὸ ν' ἀνασκάπτῃ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐκβάλλῃ σκώληκα

πρὸς τροφήν του, τοὺς ὁποίους ἅμα ἴδὼν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διαπερᾶ μὲ τὸ ῥάμφος του· φαίνεται δὲ, ὅτι τρέφεται προσέτι καὶ ἐξ ὄψεων, καὶ ἄλλων διαφόρων ἐρπετῶν καὶ ἐντόμων.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

Πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

ΜΑΘΗΜΑ Α'. ΙΣΤΟΡΙΑ.

Εἰσαγωγικαὶ γνώσεις.

Ἱστορία ὀνομάζεται ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις καὶ διήγησις τῶν ἀξιωματικῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ συμβάντων τοῦ κόσμου· ἡ Ἱστορία λαμβάνει διαφόρους διακριτικὰς ὀνομασίας κατὰ τὸ εἶδος τῶν πράξεων ἢ συμβάντων τὰ ὁποῖα πραγματεύεται ὡς π. γ. Πολιτικὴ Ἱστορία ἢ περιγράφουσα τὰς εἰς τὰ διάφορα ἔθνη πολιτικὰς μεταβολὰς, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἢ ἐξιστοροῦσα τὰ τῆς Ἐκκλησίας συμβάντα, Φυσικὴ Ἱστορία ἢ τὰ τῆς φύσεως κτλ.

Ἡ Ἱστορία πρὸς τούτοις διαιρεῖται εἰς Γενικὴν καὶ Μερικὴν καὶ Γενικὴ μὲν ὀνομάζεται ἡ πραγματευομένη γενικῶς περὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀξιωματικῶν πράξεων καὶ συμβάντων ὅλου γενικῶς τοῦ κόσμου· Μερικὴ δὲ ἡ πραγματευομένη μόνον περὶ τῶν ἀξιωματικῶν πράξεων ἢ συμβάντων ἑνὸς τινὸς ἔθνους ἢ λαοῦ.

Ἡ Γενικὴ Ἱστορία διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἔκτασιν διαιρεῖται πάλιν εἰς τρία μέρη· εἰς Ἀρχαίαν Ἱστορίαν, εἰς Ἱστορίαν τοῦ Μεσαίωνος καὶ εἰς Νεωτέραν Ἱστορίαν.

Ἡ Ἀρχαία Ἱστορία ἐξετάζει καὶ διηγεῖται ὅλας τὰς ἀξιωματικῶν πράξεις καὶ συμβάντα τῆς ἀνθρωπότητος ἀπ' οὗτου ἐκτίσθη ὁ Κόσμος, ἢτοι 5508 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, μέχρις οὗ κατηργήθη ἡ Ῥωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία τῆς Δύσεως, ἢτοι μέχρι τοῦ ἔτους 476 μετὰ Χριστόν, καὶ ἐμπεριλαμβάνει διάστημα 5984 ἐτῶν.

Ἡ Ἱστορία τοῦ Μεσαίωνος ἐξετάζει καὶ διηγεῖται ἱστορικὰς ἀξιωματικῶν πράξεις καὶ συμβάντα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς καταλύσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Δύσεως, μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Χριστοφόρου Κολόμβου, ἢτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 476 μετὰ Χριστόν, μέχρι τοῦ ἔτους 1492, καὶ ἐμπεριλαμβάνει διάστημα 1016 ἐτῶν.

Ἡ δὲ Νεωτέρα Ἱστορία ἐξετάζει καὶ διηγεῖται ἀξιωματικῶν πράξεις καὶ συμβάντα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ἢτοι ἀπὸ τὰ 1492 μετὰ Χριστόν, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐκ τούτου παρατηροῦμεν ὅτι, ἡ Γενικὴ Ἱστορία ἀρχεῖται ἀπὸ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, καὶ διαιρεῖται εἰς τρία μεγάλα μέρη, χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ δύο μεγάλων συμβεβηκότων, τῆς καταλύσεως δηληθῆ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Δύσεως, καὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς.

ΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦ. Α'.

Δημιουργία τοῦ παντός.

Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸ πᾶν εἰς ἕξ ἡμέρας· καὶ τὴν μὲν πρώ-

την ἡμέραν ἐποίησε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ἧτις ἦτον ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ κεκαλυμμένη ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ τὰ ὕδατα. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς νὰ γεννηθῇ τὸ φῶς, καὶ ἔγεινε τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον διεχώρισεν ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ τὸ μὲν φῶς ὠνόμασεν Ἡμέραν, τὸ δὲ σκότος ὠνόμασε Νύκτα.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἔγεινε τὸ σπερμα πρὸς διαχώρισιν τῶν Ὑδάτων, καὶ ὠνόμασεν ὁ Θεὸς τὸ σπερμα Οὐρανόν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ συνήχθη τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ ὕδωρ εἰς μίαν συναγωγὴν, καὶ ἐράνη ἡ ξηρὰ, καὶ ὠνόμασεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν Γῆν, καὶ τὰς συναγωγὰς τῶν ὑδάτων ὠνόμασε θαλάσσας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἐβλάστησεν ἡ Γῆ τὰ φυτὰ καὶ τὰ χόρτα.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἐγεννήθησαν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, τοὺς ὁποίους ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ σπερματός, διὰ νὰ φωτίζωσι τὸ πᾶν, νὰ ἀρχώσῃ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, νὰ διαχωρίζωσι τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς σημεῖα τῶν καιρῶν, τῶν ἡμερῶν, καὶ τῶν ἐνιαυτῶν.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἐγεννήθησαν τὰ θύαρια καὶ τὰ πτηνά.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν διέταξεν ὁ Θεὸς καὶ ἐγεννήθησαν τὰ τετράποδα ζῶα, καὶ ἕρπετὰ καὶ θηρία, καὶ ἐπὶ τέλος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν, λαβὼν χῶμα ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐμφυσήσας εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς· ὠνόμασε δὲ αὐτὸν Ἀδάμ, καὶ τὸν ἔδωκε βοηθὸν τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐπλασεν ἐκ μιᾶς τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι πάντα τὰ ἔργα, ὅσα ἐποίησεν ἦσαν καλὰ, καὶ ἠλόγησεν αὐτὰ, καὶ καθυπέταξεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν δὲ ἑβδόμην ἡμέραν κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ· διὰ τοῦτο καὶ ἠλόγησε καὶ ἡγήσατο αὐτὴν, καθιερώσας ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως.

ΚΕΦΑΛ. Β'.

Παρακὴ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ἐβας καὶ ἀποβολὴ αὐτῶν ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

Ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐπλασε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Ἐβαν τοὺς ἔθεσεν εἰς τὸν Παράδεισον, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐφύτευσεν εἰς τὴν Ἐδέμ κατὰ Ἀνατολὰς, διορίζων τὸν Ἀδάμ νὰ τὸν καλλιεργῇ καὶ νὰ τὸν φυλάττῃ, καὶ ἐπιτρέπων εἰς αὐτοὺς νὰ τρώγωσιν ἀπὸ τοὺς καρποὺς παντὸς δένδρου τοῦ Παραδείσου, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν φοβησάσας, ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν φάγωσιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρον θέλουσιν ἀποθάνει.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ τοῦ Ἀδάμ, συμβουλευθεῖσα ἀπὸ τὸν ὄφιν, ἔφαγεν ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον δένδρον, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ ἔπεισε καὶ αὐτὸν νὰ φάγῃ ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Θεὸς τοὺς ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον διὰ τὴν πρὸς τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἐντολὴν παρακλῆν αὐτῶν, καὶ τοὺς κατέδικασε νὰ τρώγωσιν ἐν ἰδρωτί καὶ λύπαις τὸν ἄρτον αὐτῶν δι' ὅλης τῆς ζωῆς των, ἐργαζόμενοι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐπλάσθησαν.

ΚΕΦΑΛ. Γ΄.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ του Εὐά μετὰ τὴν ἀποβολὴν αὐτῶν ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἐγέννησαν δύο υἱούς· τὸν Κάιν, ὅστις ἐγένετο γεωργός, καὶ τὸν Ἄβελ ὅστις ἐγένετο ποιμὴν προβάτων· ἀλλ' ὁ Κάιν ἐθονόησεν τὸν Ἄβελ, διότι ὁ Θεὸς εὐφραίσθη μᾶλλον εἰς τὰς θυσίας τούτου, ἢ εἰς τὰς τοῦ Κάιν, ἐρόνευσεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Θεὸς ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο κατὰ τοῦ Κάιν, τὸν κατηράσθη νὰ ᾖναι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἄβελ ὁ Ἀδὰμ ἐγέννησε καὶ ἄλλον υἱὸν τὸν Σῆθ, καὶ διαφόρους υἱούς καὶ θυγατέρας, ἔπειτα ἀπέθανεν.

Ἐκ δὲ τοῦ Σῆθ, τρίτου υἱοῦ τοῦ Ἀδὰμ ἐγεννήθη ὁ Ἐνώχ, ὅστις ἔλαβεν υἱὸν τὸν Καϊνᾶν, ἐκ δὲ τοῦ Καϊνᾶν ἐγεννήθη ὁ Μαλελεήλ, ὅστις ἔλαβεν υἱὸν τὸ Ἰάρεθ πατέρα τοῦ Ἐνώχ, ὅστις Ἐνώχ, ἐπειδὴ εὐφραίσθησεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἐναρέτων αὐτοῦ πράξεων, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ μετέβησεν αὐτὸν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐκ τοῦ Ἐνώχ ἐγεννήθη ὁ Μαθευτάλας, ὅστις ὑπῆρξε μακροβιώτατος, καὶ ἔλαβεν υἱὸν τὸν Λάμεχ τὸν πατέρα τοῦ Νῶε.

ΚΕΦ. Δ΄.

Ὁ Κατακλυσμός τοῦ Νῶε.

Ὁ Νῶε ἐγέννησε τρεῖς υἱούς τὸν Σῆμ, τὸν Χάμ, καὶ τὸν Ἰάρεθ· ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κάιν, οἵτινες ἐπολυπλασιάσθησαν, καὶ ἐξηκολούθουν πάντοτε τὴν ὁδὸν τῆς κακίας τοῦ προπάτορος αὐτῶν, διεφθίρον βαθμυδῶν καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Σῆθ, ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Νῶε, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐνάρετος διαγωγή ἦτον ἀρετὴ εἰς αὐτὸν « ἡ γῆ ἐπλήσθη τῆς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο θέλω ἐπιφέρει κατακλυσμὸν ὕδατος διὰ νὰ ἐξολοθρεύσω καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς· καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶδον δίκαιον ἄνθρωπον, κατασκευάσων κιβωτὸν τριακοσίων πηγῶν τὸ μήκος, πεντήκοντα τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα τὸ ὕψος, καὶ εἰσελθε εἰς αὐτὴν σὺ καὶ ἡ γυνή σου, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου, καὶ εἰσαῖε καὶ ἀνὰ ἑπτὰ ζεύγη ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζῶων, τῶν ἐσπετῶν καὶ τῶν πτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνὰ δύο ζεύγη ἀπὸ ὅλα τὰ μὴ καθαρὰ, διὰ νὰ τὰ τρέφῃς μετὰ σοῦ, καὶ λάβε ὁμοίως ἐντὸς τῆς Κιβωτοῦ ὅλας τὰς ἀναγκαίας τροφάς δι' αὐτὰ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου. »

Ὁ Νῶε ἐξετέλεσεν ἀκριβῶς ὅσα ὁ Θεὸς τὸν διέταξεν, ἀκολουθῶν δὲ ὁ Θεὸς τὸν εἶπεν « εἰσελθε εἰς τὴν κιβωτὸν σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου, καὶ λάβε μετὰ σοῦ καὶ ὅσα ζῶα ἐρπυστὰ καὶ πτηνὰ σὺ διέταξεν, διότι μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας θέλω ἐπιφέρει κατακλυσμὸν εἰς ὅλην τὴν γῆν διὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ θέλω ἐξαλείψει ὅλα τὰ ἐπ' αὐτῆς ζῶα. » Ὁ δὲ Νῶε ὑπήκουσε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κιβωτὸν μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων. Ὁ δὲ Θεὸς ἐκέλευε τὴν κιβωτὸν ἐξωθεν.

Μετὰ ἑπτὰ λοιπὸν ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ δευτέρου μηνὸς τοῦ ἔτους 3260 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐξῆρξεν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταβάται τοῦ Οὐρανοῦ ἠνεώθησαν, καὶ ἐπιπτε βραχθαῖα ἀδιάκωπος βροχὴ διὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐπληγήσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, ἐρπετὰ καὶ πτηνὰ ὅσα ἔμειναν ἐξω τῆς Κιβωτοῦ.

Τὰ ὕδατα πλημμύρησαντ' ἀνέβησαν δεκαπέντε πήχεις ὑπεράνω τῶν ὑψηλοτέρων βουνῶν τῆς γῆς· μετὰ δὲ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔπαυεν ὁ Κατακλυσμὸς, καὶ ἡ Κιβωτὸς πλέουσα ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐκάθισε μετὰ τὴν ὀλιγόστευσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραράτ, καὶ ἀπὸ ἐξῆρανθ' ἡ γῆ, ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Νῶε καὶ ἐξῆλθε τῆς Κιβωτοῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ζῶων, τὰ ὅποια κυλόγησε καὶ διέταξε νὰ διασκορπισθῶσιν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, καὶ νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐκ νέου.

ΚΕΦΑΛ. Ε΄.

Περὶ τοῦ καὶ συγγενῶν τῶν γλωσσῶν, καὶ διασπορὰ τῶν ἀνθρώπων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς γῆς.

Ἐκατὸν περὶπου ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτσι κατὰ τὸ ἔτος 3361 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, οἱ ἀπόγονοι τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, πολλαπλασιασθέντες, ἐραντάσθησαν νὰ κτίσωσιν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σενάαρ ὑψηλότετον πύργον, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ νὰ ὀψάνη ἕως τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὁ Θεὸς, ἀποδοκιμάσας τὸ πρόβλημα τοῦτο, ἐσύγγχεσε τὰς γλώσσας αὐτῶν, καὶ ἀντιμῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἕως τότε ὠμίλου, ἕκαστος τότε ὠμίλει γλώσσαν διαφορετικὴν τῆς τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω μὴ δυναμένοι νὰ ἐνοήσωσιν ἀλλήλους, διεσκορπίσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς γῆς, καὶ ἔκτοτε τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος διηρέθη εἰς διαφόρους οἰκογενείας, αἵτινες, λησμονήσασαι κατ' ὅλην τὴν κοινὴν αὐτῶν καταγωγὴν, ἐγαρκατηρίσθησαν ὡς ἄσχετα μεταξύ αὐτῶν ἔθνη καὶ φυλαί.

Μολογίτι δὲ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔχει, ὡς ἀπεδείξαμεν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, τὸ κλίμα δμως, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, καὶ ἄλλα φυσικὰ αἰτία, ἐπενεργήσαντα διαφοροτρόπως εἰς τὰς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς διασκορπισθείσας διαφόρους ὁμογενεῖς φυλάς, μετέβαλον ἐπὶ τοσοῦτον ὅχι μόνον τὰς ἔξεις καὶ τῆθη αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξωτερικοὺς χαρακτῆρας τῆς φυσικῆς μορφῆς καὶ τοῦ δέσματος τῶν, καὶ ἐνετύπωσαν εἰς αὐτὰς τοσαύτην ἐπισητητὴν διαίκοισιν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε ἀναγκαίως πρέπει νὰ τὰς διαιρέσῃ τις εἰς πάντε ἀρχικὰς φυλάς, αἵτινες εἶναι ἡ Καυκασικὴ, ἡ Μογγολικὴ, ἡ Μαλαικὴ, ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ.

Ἐκάστην τῶν πάντε τούτων φυλῶν θέλομεν ὀρίσει καὶ περιγράψῃ προσκρόντως εἰς τὸ περί Γεωγραφίας μᾶθημα.

(ἀκολουθεῖ.)